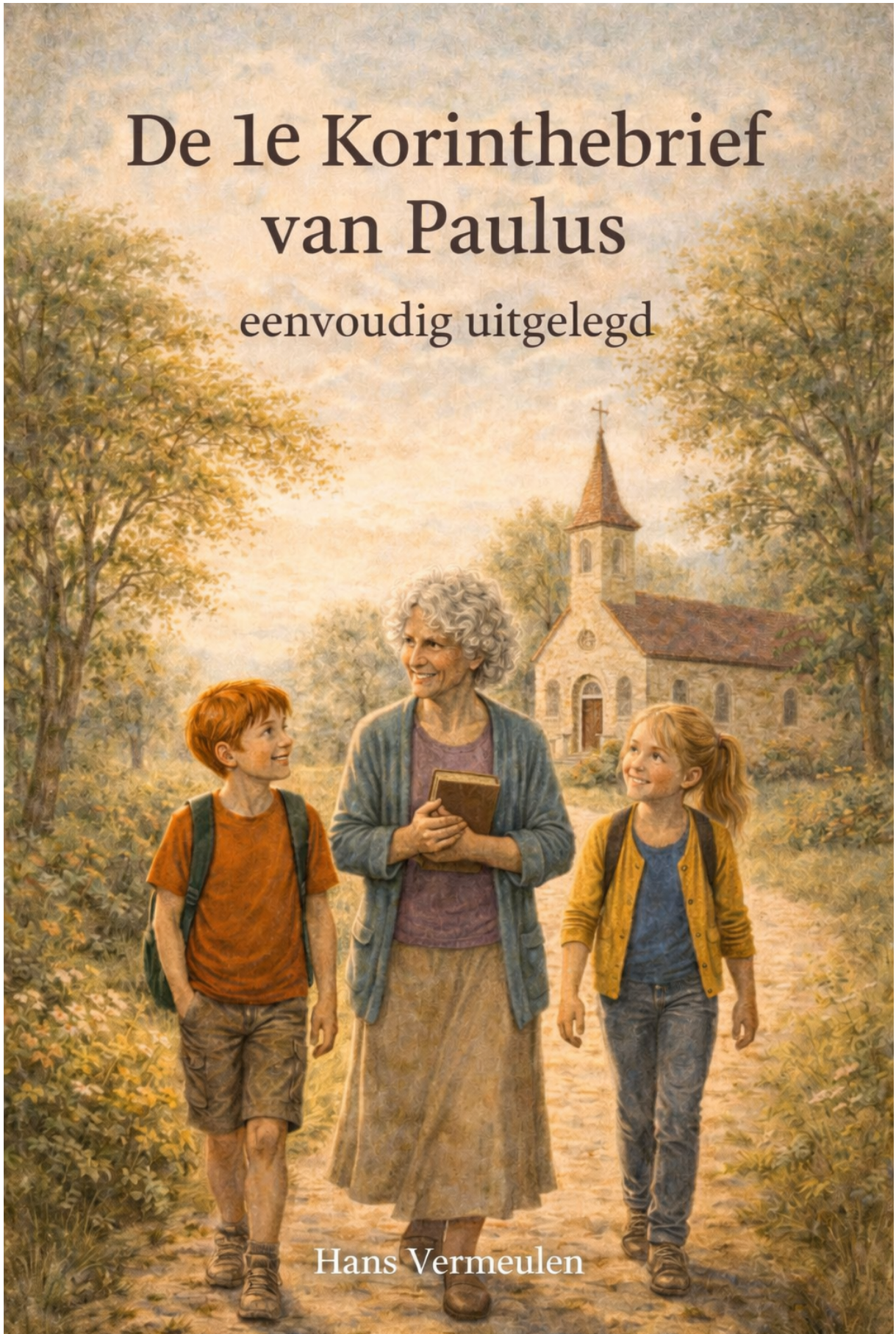

De 1e Korinthebrief van Paulus

eenvoudig uitgelegd

Hans Vermeulen

Inhoudsopgave

De Eerste Brief aan de Korinthiërs

Voorwoord	04
Deel 1 — Samen gemeente zijn	06
Inleiding bij deel 1	06
1. Christus is niet verdeeld	07
2. Gods wijsheid ziet er anders uit	10
3. Groeien kost tijd	13
4. Dienaren, geen helden	16
Deel 2 — Heilig leven in een moeilijke wereld	19
Inleiding bij deel 2	19
5. Zonde is geen huisdier	20
6. Van ruziemaken naar recht doen	23
7. Leven waar God je geplaatst heeft	26
Deel 3 — Vrijheid met liefde gebruiken	29
Inleiding bij deel 3	29
8. Niet alles wat mag, helpt	30
9. Vrijwillig iets loslaten	33
10. Kijk uit waar je naartoe loopt	36
11. Denken aan elkaar aan tafel	39
Deel 4 — De gemeente als lichaam van Christus	42
Inleiding bij deel 4	42
12. Jij hoort erbij	43
13. Liefde is groter dan alles	46
14. Wat helpt de ander groeien?	49
Deel 5 — Hoop die alles draagt	52
Inleiding bij deel 5	52
15. De dood heeft niet gewonnen	53
16. Trouw in gewone dingen	56

Boek 2: Spiegel jezelf in de 1^e Korinthebrief van Paulus	59
Inleiding bij deel 2 — Misschien is dat vandaag jouw spiegel	59
1. Verdeeldheid begint klein	60
2. Niet indrukwekkend, maar echt	61
3. Groeien kost tijd	62
4. Geen helden, maar dienaren	64
5. Zonde is geen huisdier	65
6. Gelijk krijgen of vrede bewaren	66
7. Vandaag trouw zijn	68
8. Vrijheid met liefde	69
9. Vrijwillig loslaten	70
10. Niet spelen met verleiding	72
11. Aan tafel denk je aan elkaar	73
12. Jij hoort erbij	74
13. Liefde blijft het grootst	76
14. Spreken dat opbouwt	77
15. Hoop sterker dan de dood	78
16. Trouw in gewone dingen	80
Nawoord Leven met Jezus, elke dag	81

Voorwoord

Dit boek gaat over een brief uit de Bijbel. Die brief is geschreven door Paulus. Hij schreef aan de christenen in de stad Korinthe. Daarom noemen we het: de eerste brief aan de Korinthiërs.

Sommige mensen vinden deze brief moeilijk. Er staan onderwerpen in die soms ingewikkeld lijken. Paulus schrijft over ruzie in de gemeente, over trots, over liefde, over moeilijke keuzes en over de opstanding van Jezus. Soms schrijft hij streng. Soms juist heel troostvol. Maar altijd wil hij mensen dichterbij Jezus brengen. Daarom is dit boek geschreven.

In dit boek wordt de brief van Paulus verteld in gewone woorden. Niet om de Bijbel te vervangen, maar om te helpen beter te begrijpen wat Paulus bedoelt. Je leest opnieuw over Bram, Lies en oma. Ze zitten vaak samen aan tafel. Soms met thee. Soms met koekjes. Soms met een moeilijke vraag. Ze lezen uit de Bijbel. Ze stellen vragen. Ze denken na. En soms begrijpen ze iets een beetje beter. Misschien herken je jezelf in hen.

Hoe dit boek is opgebouwd

De eerste brief aan de Korinthiërs heeft 16 hoofdstukken. In dit boek krijgt elk hoofdstuk een eigen verhaal. Daarnaast is het boek verdeeld in vijf delen. Waarom? Omdat Paulus niet zomaar losse dingen schrijft. Hij bouwt stap voor stap op. Hij wil niet alleen antwoorden geven, maar ook harten veranderen. Daarom helpen deze vijf delen om het overzicht te bewaren.

Deel 1 — Samen gemeente zijn (1 Korinthe 1–4)

Paulus begint met een probleem: verdeeldheid. Mensen kiezen groepjes. De één zegt: ik hoor bij Paulus. De ander zegt: ik hoor bij Apollos. Maar Paulus zegt: jullie horen bij Christus.

Deel 2 — Heilig leven in een moeilijke wereld (1 Korinthe 5–7)

Hier gaat het over keuzes maken. Over zuiver leven. Over relaties. Over trouw en leven dat past bij Jezus.

Deel 3 — Vrijheid met liefde gebruiken (1 Korinthe 8–11)

Paulus laat zien dat vrijheid niet betekent dat je alleen aan jezelf denkt. Liefde kijkt ook naar de ander.

Deel 4 — De gemeente als lichaam van Christus (1 Korinthe 12–14)

Hier schrijft Paulus over geestelijke gaven, over samen gemeente zijn en over de liefde die alles draagt.

Deel 5 — Hoop die alles draagt (1 Korinthe 15–16)

Paulus eindigt met iets groots: de opstanding van Jezus en de hoop voor alle gelovigen.

Belangrijk om te onthouden

Dit boek wil je helpen om de Bijbel te begrijpen. Maar nog belangrijker is dit: Dit boek wil je helpen om Jezus te leren kennen. De brief van Paulus gaat niet eerst over regels. En ook niet eerst over wie er gelijk heeft. De brief gaat over Jezus Christus.

Hij is het middelpunt van de gemeente. Hij is de Redder. Hij is de Opgestane Heer. En daarom hoef jij niet eerst alles goed te doen. Je mag luisteren. Je mag leren. En je mag op Hem vertrouwen.

Tenslotte zie je in de tekst regelmatig de letters BGT staan.

Deze letters staan voor “Bijbel in Gewone Taal”. Dat is de hier gebruikte Bijbeltekst.

Deel 1 — Samen gemeente zijn

Inleiding bij deel 1 (1 Korinthe 1–4)

In dit eerste deel begint Paulus met iets dat verdrietig is: er is ruzie in de gemeente. Mensen horen bij dezelfde Heer, maar toch trekken ze naar verschillende groepjes. De één zegt: ik hoor bij Paulus. De ander zegt: ik hoor bij Apollos. Weer een ander zegt: ik hoor bij Petrus.

Paulus schrikt daarvan. Want de gemeente is geen verzameling losse clubjes. De gemeente hoort bij Jezus Christus. Paulus zegt eigenlijk: Waarom kijken jullie zo veel naar mensen? Kijk naar Christus.

Dat is ook vandaag herkenbaar. Mensen vergelijken. Mensen kiezen kanten. Mensen willen graag gelijk hebben. Ook christenen doen dat. Maar Paulus zegt: Jezus staat in het midden. Niet jouw mening. Niet jouw groep. Niet jouw trots. In deze eerste hoofdstukken leer je: dat Christus belangrijker is dan mensen, dat Gods wijsheid anders is dan menselijke wijsheid, dat groeien in geloof tijd kost en dat leiders dienaren zijn, geen helden. Misschien herken je dit: dat je snel vergelijkt. Dat je denkt: wie heeft gelijk? Wie is beter? Bij wie hoor ik? Dan is dit deel speciaal voor jou. Want Paulus zegt: je hoeft niet eerst belangrijk te worden. Je mag bij Jezus horen. En dat is groter dan alles.

Lees rustig. Denk na. En luister goed naar wat Paulus zegt. Want in deze eerste hoofdstukken begint iets heel belangrijks: niet ik sta centraal— maar Christus.

1 Korinthe 1 — Christus is niet verdeeld

Bram zat aan tafel met een boterham die er opvallend netjes uitzag. Dat was verdacht. Lies keek ernaar. “Waarom ziet jouw boterham eruit alsof hij auditie doet voor een reclamefolder?” Bram keek ernstig op. “Omdat ik vandaag een belangrijk besluit heb genomen.” “Dat klinkt gevaarlijk,” zei Lies. “Ik ga kiezen,” zei Bram. “Waarvoor?” “Voor de beste jam.”

Lies knipperde met haar ogen. “De beste jam?” “Ja,” zei Bram. “Aardbei of abrikoos. Je moet ergens voor staan in het leven.” Op dat moment kwam oma binnen met de Bijbel. “Waar gaat dit over?” vroeg ze.

“Over grote geestelijke zaken,” zei Lies. “Jam,” zei Bram. Oma zette haar kopje neer. “Dat past verrassend goed bij vandaag. We lezen 1 Korinthe 1.” Bram keek op. “Gaat Paulus ook over jam schrijven?” “Nee,” zei oma glimlachend.

“Maar wel over mensen die partij kiezen.” Ze gingen zitten. Oma sloeg de Bijbel open.

“Paulus hoort dat er ruzie is in de gemeente van Korinthe. Mensen maken groepjes. De één zegt: ik hoor bij Paulus. De ander zegt: ik hoor bij Apollos. Weer een ander zegt: ik hoor bij Petrus. (1 Kor. 1:12)”

Lies fronste. “Dus eigenlijk zeggen ze: mijn groep is beter.” “Ja,” zei oma. “En Paulus schrikt daarvan.” Ze las: ‘Is Christus soms verdeeld?’ (1 Kor. 1:13, BGT). Het werd even stil.

Bram keek naar zijn boterham. “Dat klinkt alsof Paulus zegt: wat zijn jullie eigenlijk aan het doen?” “Precies,” zei oma. “De gemeente draait niet om favoriete mensen. De gemeente draait om Jezus.” Lies zei zacht: “Dus niet: ik hoor bij die dominee. Maar: ik hoor bij Christus.” “Ja,” zei oma.

Bram dacht na. “Dus als ik zeg: alleen aardbeienjam is heilig...” “Dan begrijpen we precies het probleem,” zei Lies. Zelfs oma moest lachen. Oma ging verder: “Paulus wil niet dat mensen trots worden op hun eigen groepje. Hij zegt: kijk niet eerst naar mensen, maar naar Christus. (1 Kor. 1:13)”

Bram keek serieus. “Maar mensen doen dat toch altijd? Kiezen wie slimmer is. Of aardiger. Of belangrijker.” “Ja,” zei oma. “Dat gebeurt snel. Ook in de kerk.” Lies vroeg: “Waarom is dat zo gevaarlijk?” Oma dacht even na. “Omdat mensen dan Jezus uit het midden duwen. Dan gaat het niet meer om Hem, maar om wie het meeste gelijk heeft.” Het bleef even stil. Bram keek naar zijn boterham. “Ik denk dat abrikozenmensen zich nu erg aangevallen voelen.”

“Dat risico nemen we,” zei Lies. Oma las verder: ‘God heeft juist gekozen voor wat in de ogen van de wereld dwaas is.’ (1 Kor. 1:27, BGT)

Lies keek op. “Wat bedoelt Paulus daarmee?” “Dat Gods wijsheid anders is dan menselijke wijsheid,” zei oma. “Mensen kijken naar status, slimheid en succes. Maar God kijkt anders. Het kruis van Jezus lijkt zwak. Maar juist daar ligt Gods kracht. (1 Kor. 1:18)” Bram zei langzaam: “Dus God kiest niet eerst de indrukwekkendste mensen.” “Nee,” zei oma. “En dat is goed nieuws voor gewone mensen.”

Bram knikte opgelucht. “Dat is fijn nieuws voor mensen met jamproblemen.” “Zeker,” zei oma. Oma legde haar hand op de open Bijbel. “Onthoud dit goed,” zei ze. “Christus is niet verdeeld. (1 Kor. 1:13). De gemeente hoort bij Jezus. Niet jouw groepje is het belangrijkste, maar Christus.”

Lies zei zacht: “Dus ik hoef niet de beste plek te hebben. Ik mag gewoon bij Jezus horen.” “Ja,” zei oma. Bram keek naar zijn boterham. Toen schoof hij hem

naar het midden van de tafel. “Wat doe je?” vroeg Lies. “Ik stop de verdeeldheid,” zei Bram. “We delen de boterham jam.” Oma glimlachte. Dat was misschien niet precies wat Paulus bedoelde. Maar het kwam verrassend dichtbij.

Op tafel lag nog steeds brood. Er was nog steeds thee. En er was nog steeds discussie over abrikozenjam. Maar iets was duidelijker geworden dan daarvoor: Jezus is niet verdeeld. En wie bij Hem hoort, hoort ook bij elkaar.

Kernzin

‘Is Christus soms verdeeld?’ (1 Korinthe 1:13, BGT)

Eenvoudige uitleg

Paulus zegt dat christenen niet moeten leven in groepjes en trots. De gemeente hoort niet bij mensen, maar bij Jezus Christus. Hij staat in het midden. (1 Kor. 1:10–13)

Herhaalzin

Niet mijn groep is het belangrijkste, maar Jezus staat centraal.

Vraagje

Vergelijk jij jezelf weleens met andere christenen?

Kort gebed

Heer Jezus,
dank U dat wij bij U mogen horen.
Help mij om niet trots te worden op mezelf,
maar om U centraal te zetten.
Leer mij om anderen lief te hebben
als broers en zussen in U.
Amen.

1 Korinthe 2 — Gods wijsheid ziet er anders uit

Bram zat aan tafel met een vel papier voor zich. Hij keek er ernstig naar. Heel ernstig. Lies kwam binnen en bleef staan. “Wat ben jij aan het doen?” “Ik maak een lijst,” zei Bram. Lies trok haar wenkbrauwen op. “Dat klinkt gevaarlijk. Waarvan?” “Van indrukwekkende dingen.”

“Indrukwekkende dingen?” vroeg Lies. “Ja,” zei Bram. “Dingen waardoor mensen denken: wauw, wat bijzonder.” Lies keek op het papier. Er stond: goed kunnen voetballen, heel slim praten, veel weten, grote woorden gebruiken, niet struikelen als mensen kijken.

Lies knikte langzaam. “Dat laatste is misschien het moeilijkste.” Bram wees serieus naar het papier. “Precies.” Op dat moment kwam oma binnen met de Bijbel. “Waar gaat dit over?” vroeg ze. “Over belangrijk zijn,” zei Lies. “Over indrukwekkend zijn,” verbeterde Bram. Oma glimlachte. “Dat past goed bij vandaag. We lezen 1 Korinthe 2.”

Ze gingen zitten. Oma sloeg de Bijbel open. “Paulus vertelt hier hoe hij zelf naar Korinthe kwam. Hij zegt dat hij niet kwam met indrukwekkende woorden of

grote wijsheid. (1 Kor. 2:1)” Bram keek op. “Niet?” “Nee,” zei oma. “Hij zegt zelfs: ik was zwak, ik was bang, en ik trilde. (1 Kor. 2:3)”

Het werd even stil. Lies zei zacht: “Dat klinkt niet als een sterke held.” “Nee,” zei oma. “En juist dat is belangrijk.” Ze las: ‘Ik wilde u alleen vertellen over Jezus Christus, en over zijn dood aan het kruis.’ (1 Kor. 2:2, BGT)

Bram keek nadenkend. “Dus Paulus kwam niet om indruk te maken.” “Nee,” zei oma. “Hij kwam om Jezus centraal te zetten.” Lies vroeg: “Waarom zegt hij dat zo nadrukkelijk?” Oma dacht even na. “Omdat mensen vaak onder de indruk willen zijn van slimme sprekers. Mooie woorden. Grote verhalen. Maar Paulus zegt: het geloof moet niet rusten op menselijke wijsheid, maar op Gods kracht. (1 Kor. 2:5)” Bram keek naar zijn lijst.

“Dus als ik heel moeilijke woorden gebruik...” “Dan ben je nog niet automatisch wijs,” zei Lies. “Dat is pijnlijk snel geantwoord,” zei Bram. Zelfs oma moest lachen.

Oma ging verder. “Het kruis van Jezus ziet er voor veel mensen niet indrukwekkend uit. Iemand die sterft aan een kruis lijkt zwak. Maar Paulus zegt: juist daar laat God zijn kracht zien. (1 Kor. 2:2)” Lies knikte langzaam. “Dus Gods wijsheid ziet er anders uit dan mensen verwachten.” “Ja,” zei oma. “Mensen zoeken succes. God wijst naar het kruis.”

Bram dacht na. “Dus God zegt niet eerst: kijk hoe sterk je bent.” “Nee,” zei oma. “Maar: kijk wat Jezus gedaan heeft.” “Precies.” Het werd even stil. Bram keek opnieuw naar zijn lijst. “Dan moet ik misschien iets veranderen.”

Hij pakte zijn potlood en schreef onderaan: Jezus stierf voor mij Hij keek ernaar. “Dat is eigenlijk belangrijker dan niet struikelen.” “Zeker weten,” zei Lies. Oma las nog een vers: ‘God heeft ons zijn Geest gegeven, zodat wij begrijpen wat Hij ons uit liefde gegeven heeft.’ (1 Kor. 2:12, BGT)

Lies vroeg: “Wat betekent dat?” “Dat betekent,” zei oma, “dat geloof niet alleen gaat over slim genoeg zijn. Gods Geest helpt ons om Jezus echt te begrijpen.” Bram keek opgelucht. “Dat is fijn nieuws voor mensen die soms domme dingen zeggen.” “Dat is fijn nieuws voor iedereen,” zei oma.

Oma legde haar hand op de open Bijbel. “Onthoud dit goed,” zei ze. “Paulus wilde niet zichzelf groot maken. (1 Kor. 2:1–3). Hij wilde Jezus centraal zetten. (1 Kor. 2:2) En geloof rust niet op menselijke slimheid, maar op Gods kracht. (1 Kor. 2:5)” Lies zei zacht: “Ik hoef dus niet indrukwekkend te zijn.” “Nee,” zei oma. “Ik mag gewoon bij Jezus horen.” “Ja.” Bram keek naar zijn papier. Toen vouwde hij het netjes dubbel. “Wat doe je?” vroeg Lies. “Ik bewaar het,” zei Bram. “Waarom?” “Als herinnering.”

“Aan wat?” Bram glimlachte een beetje. “Aan het feit dat ik misschien niet indrukwekkend ben...” Hij keek naar de Bijbel. “...maar Jezus is dat wel.” De thee was nog warm. De tafel lag vol kruimels. De lijst was korter geworden. Maar iets was duidelijker dan daarvoor: Gods wijsheid ziet er anders uit. En het mooiste middelpunt is nog altijd Jezus Christus.

Kernzin

‘Ik wilde u alleen vertellen over Jezus Christus, en over zijn dood aan het kruis.’
(1 Korinthe 2:2, BGT)

Eenvoudige uitleg

Paulus kwam niet om indruk te maken met mooie woorden. Hij wilde dat mensen naar Jezus keken. Geloof rust niet op menselijke slimheid, maar op Gods kracht. (1 Kor. 2:1–5)

Herhaalzin

Ik hoef niet indrukwekkend te zijn. Jezus staat centraal.

Vraagje

Probeer jij soms indruk te maken op andere mensen?

Kort gebed

Heer Jezus, dank U dat ik niet bijzonder hoef te zijn om bij U te mogen horen. Help mij om niet mezelf groot te maken, maar U centraal te zetten. Leer mij uw wijsheid begrijpen.
Amen.

1 Korinthe 3 — Groeien kost tijd

Bram stond in de keuken met een bloempot in zijn handen. Hij keek ernaar alsof hij iets heel belangrijks ontdekte. Lies kwam binnen. “Waarom kijk jij naar die plant alsof hij je net een geheim heeft verteld?” Bram keek ernstig op. “Omdat ik denk dat ik talent heb.” “Waarvoor?” “Voor plantkunde.” Lies keek naar de plant. Die hing een beetje verdrietig naar één kant. “Deze plant ziet er niet overtuigd uit,” zei ze. Bram zuchtte. “Ik heb hem water gegeven.” “Wanneer?” “Vorige week.” “Eén keer?” “Het was een krachtig moment.”

Op dat moment kwam oma binnen met de Bijbel. Ze keek naar de plant. Toen naar Bram. “Leeft hij nog?” “We onderhandelen nog,” zei Bram. Oma glimlachte. “Dat past goed bij vandaag. We lezen 1 Korinthe 3.”

Ze gingen aan tafel zitten. De plant mocht mee. Bram vond dat passend. Oma sloeg de Bijbel open. “Paulus schrijft hier dat de gemeente groeit zoals een plant groeit. (1 Kor. 3:6–7)” Lies keek op. “Een plant?” “Ja,” zei oma.

Ze las: 'Ik heb geplant, Apollos heeft water gegeven, maar God liet groeien.' (1 Kor. 3:6, BGT) Bram keek meteen naar zijn plant. "Dus zelfs Paulus had plantproblemen." "Niet precies," zei Lies.

Oma glimlachte. "Paulus bedoelt: mensen kunnen wel helpen, maar God geeft de echte groei." Lies dacht na. "Dus mensen kunnen zaaien en verzorgen, maar leven komt van God." "Ja," zei oma. "Dat geldt ook voor geloof."

Bram keek voorzichtig. "Dus als ik niet meteen alles begrijp..." "Dan ben je nog steeds aan het groeien," zei oma. Het bleef even stil. Lies vroeg: "Waarom schrijft Paulus dit eigenlijk?" "Omdat de mensen in Korinthe weer bezig waren met vergelijken," zei oma. "De één vond Paulus belangrijker. De ander vond Apollos beter.

Maar Paulus zegt: wij zijn niet de hoofdzaak. God is dat. (1 Kor. 3:4-7)"

Bram knikte langzaam. "Dus niet: welke tuinman is het beste..." "Maar: God laat groeien," zei Lies. "Jullie worden snel vervelend vandaag," zei Bram. Zelfs oma moest lachen. Oma ging verder. "Paulus zegt ook dat ze nog als jonge kinderen in het geloof waren. (1 Kor. 3:1-2)" Lies fronste. "Bedoelt hij dat negatief?"

"Niet om gemeen te zijn," zei oma. "Maar wel eerlijk. Ze maakten ruzie, waren jaloers en trots. Dat liet zien dat ze nog moesten groeien." Bram keek nadenkend. "Dus je kunt al bij Jezus horen... en toch nog veel moeten leren." "Ja," zei oma vriendelijk. "Dat geldt voor iedereen." Bram keek naar zijn plant. "Dat geldt zeker ook voor deze." "Vooral voor deze," zei Lies.

Oma las verder: 'Jullie zijn Gods akker, Gods gebouw.' (1 Kor. 3:9, BGT) "Dat betekent," zei ze, "dat God aan mensen werkt. Zoals een tuinman voor zijn tuin zorgt. Of zoals een bouwer aan een huis werkt." Lies zei zacht: "Dus God is nog niet klaar." "Nee," zei oma. "En dat is juist hoopvol." Bram keek opgelucht. "Dat is goed nieuws voor mensen die nog steeds hun sokken kwijt zijn." "En voor mensen die hun kamer nooit vinden onder de spullen," zei Lies.

Bram keek haar aan. "Dit voelt persoonlijk." Oma glimlachte en legde haar hand op de open Bijbel. "Onthoud dit goed," zei ze. "Mensen

kunnen helpen, maar God geeft groei. (1 Kor. 3:6) Je hoeft niet alles meteen te kunnen. Groeien kost tijd. En God werkt geduldig.” Het werd stil. Bram keek naar zijn plant. Toen schoof hij hem dichterbij het raam. “Wat doe je?” vroeg Lies. “Ik werk samen met Paulus,” zei Bram. “Door?” “Meer licht. Minder wanhoop.” Oma glimlachte. Dat was misschien eenvoudige plantkunde.

Maar het was ook een beetje geloof. Niet alles groeit snel. Niet alles bloeit meteen. Maar God laat groeien. En dat is genoeg voor vandaag.

Kernzin

‘Ik heb geplant, Apollos heeft water gegeven, maar God liet groeien.’

(1 Korinthe 3:6, BGT)

Eenvoudige uitleg

Paulus zegt dat geloof groeit zoals een plant groeit. Mensen kunnen helpen, leren en bemoedigen, maar God geeft de echte groei. Daarom hoeven we niet te vergelijken, maar mogen we vertrouwen op Hem. (1 Kor. 3:6–7)

Herhaalzin

Ik hoef niet meteen klaar te zijn. God laat mij groeien.

Vraagje

Ben jij soms ongeduldig met jezelf of met je groei in geloof?

Kort gebed

Heer God, dank U dat U geduldig bent met mij.

Dank U dat ik niet alles meteen hoef te kunnen.

Help mij om te groeien in geloof, in liefde en in vertrouwen.

Werk verder in mijn leven.

Amen.

1 Korinthe 4 — Dienaren, geen helden

Bram stond voor de spiegel in de gang. Niet zomaar even kijken. Echt kijken. Met houding. Met kin iets omhoog. Met een hand half in zijn zij. Lies liep langs en bleef abrupt staan. “Wat ben jij aan het doen?” Bram keek niet weg. “Ik oefen.” “Voor wat?” “Voor later.” “Later wanneer?” “Als ik beroemd ben.” Lies knipperde langzaam. “Dat klinkt helaas alsof je dit serieus meent.” “Zeker,” zei Bram. “Ik bereid mij voor op interviews.” “Over wat?” “Mijn indrukwekkende leven.” Lies keek hem aan. “Je hebt vanochtend je sokken verkeerd om aangedaan.” “Grootseheid begint klein,” zei Bram.

Op dat moment kwam oma binnen met de Bijbel. Ze keek naar Bram. Toen naar de spiegel. “Moeten we ons zorgen maken?” vroeg ze. “Alleen een beetje,” zei Lies. Oma glimlachte. “Dat past goed bij vandaag. We lezen 1 Korinthe 4.” Ze gingen aan tafel zitten. Bram vond dat grote mensen meestal ook aan tafels zaten. Dat voelde hoopvol. Oma sloeg de Bijbel open. “Paulus schrijft hier over

leiders in de gemeente. En hij zegt iets opvallends: leiders zijn dienaren, geen helden. (1 Kor. 4:1)”

Bram keek op. “Dat klinkt persoonlijk.” Oma las: ‘Jullie moeten ons zien als dienaren van Christus.’ (1 Kor. 4:1, BGT)

Lies knikte langzaam. “Dus Paulus zegt niet: kijk hoe geweldig ik ben.” “Nee,” zei oma. “Hij zegt: ik ben een dienaar van Jezus.”

Bram dacht na. “Dat is minder spectaculair dan interviews.” “Veel gezonder ook,” zei Lies. Ook oma moest lachen. Oma ging verder. “In Korinthe maakten mensen leiders belangrijk. Ze vergeleken Paulus, Apollos en anderen. Wie was de beste? Wie sprak het mooist? Wie was het indrukwekkendst?”

Lies zei zacht: “Dus weer hetzelfde probleem.” “Ja,” zei oma. “En Paulus zegt: stop daarmee. Alles wat je hebt, heb je gekregen van God. (1 Kor. 4:7)”

Bram fronste. “Dus zelfs als iemand echt goed is...” “...dan is dat nog steeds een gave van God,” zei oma. “Dus niemand hoeft te doen alsof hij zichzelf gemaakt heeft.” “Precies.”

Het werd even stil. Bram keek nadenkend naar zijn thee. “Dus als ik later beroemd word...” Lies hield haar adem in. “...dan moet ik eigenlijk zeggen: dank u, Heer, zelfs voor mijn verkeerde sokken.” “Dat zou een sterk begin zijn,” zei oma.

Oma las verder: ‘Wie veel verantwoordelijkheid heeft gekregen, moet betrouwbaar zijn.’ (vgl. 1 Kor. 4:2) “Dat betekent,” zei ze, “dat God niet eerst vraagt: hoe beroemd was je? Maar: was je trouw?”

Lies keek op. “Dat is eigenlijk heel anders dan hoe mensen vaak denken.” “Ja,” zei oma. “Mensen kijken naar succes. God kijkt naar trouw.” Bram zei langzaam: “Dus het belangrijkste is niet dat mensen mij geweldig vinden...” “...maar dat ik leef voor Jezus,” zei oma. “Ja.”

Dat bleef even hangen. Bram keek naar de spiegel in de gang. “Ik denk dat die spiegel vandaag minder macht krijgt.” “Dat lijkt mij verstandig,” zei Lies. Oma glimlachte. “Paulus zegt ook: oordeel niet te snel. God ziet dingen die mensen niet zien. (1 Kor. 4:5)”

Lies vroeg: “Dus wij kijken vaak te snel naar buitenkant?” “Ja,” zei oma. “Maar God kijkt dieper. Hij ziet trouw, motieven en het hart.” Bram knikte langzaam. “Dat is eigenlijk fijn. En ook een beetje spannend.”

“Dat klopt,” zei oma vriendelijk. Ze legde haar hand op de open Bijbel.
“Onthoud dit goed,” zei ze. “Leiders zijn dienaren van Christus. (1 Kor. 4:1)
Niet beroemd zijn is het belangrijkste, maar trouw zijn. En alles wat wij hebben,
hebben wij van God ontvangen. (1 Kor. 4:7)” Het werd stil. Rustig stil.

Bram keek nog één keer richting de spiegel. Toen zei hij: “Ik denk dat ik mijn
interview uitstel.” “Voor hoe lang?” vroeg Lies. Bram dacht even na.
“Tot minstens morgen.” Dat vonden oma en Lies een verrassend wijze
beslissing. De thee was nog warm. De spiegel hing nog steeds in de gang.
Maar aan tafel werd iets duidelijker: Jezus zoekt geen sterren. Hij zoekt trouwe
dienaren. En dat is veel mooier.

Kernzin

‘Julie moeten ons zien als dienaren van Christus.’ (1 Korinthe 4:1, BGT)

Eenvoudige uitleg

Paulus zegt dat leiders geen helden zijn, maar dienaren van Jezus. Het
belangrijkste is niet succes of bewondering, maar trouw aan God. Alles wat wij
hebben, is uiteindelijk een gave van Hem. (1 Kor. 4:1–7)

Herhaalzin

Ik hoef geen held te zijn. Ik wil trouw zijn aan Jezus.

Vraagje

Vind jij het belangrijk wat andere mensen van je denken?

Kort gebed

Heer Jezus,
dank U dat U niet kijkt naar hoe indrukwekkend ik ben,
maar naar mijn hart.
Help mij om trouw te zijn, ook in kleine dingen.
Bewaar mij voor trots
en leer mij dienen zoals U.
Amen.

Deel 2 — Heilig leven in een moeilijke wereld

Inleiding bij deel 2 (1 Korinthe 5–7)

In het eerste deel hebben we iets belangrijks geleerd. De gemeente van Jezus draait niet om mensen. Niet om groepjes. Niet om wie het slimst is of het mooist spreekt. De gemeente hoort bij Jezus Christus. Dat was het begin. In dit tweede deel gaat Paulus verder. Nu gaat het niet alleen over wat mensen geloven, maar ook over hoe mensen leven.

Want bij Jezus horen verandert iets. Niet alleen op zondag. Niet alleen in de kerk. Maar juist in het gewone leven. In Korinthe waren er moeilijke dingen. Zonde waar mensen aan gewend raakten. Relaties die ingewikkeld waren. Mensen die vrijheid gebruikten alsof alles zomaar kon. Paulus zegt: nee. Leven met Jezus is niet: ik doe gewoon wat ik zelf wil. Leven met Jezus is: ik hoor bij Hem. En dat zie je terug in keuzes. Dat klinkt soms streng. Maar Paulus schrijft niet om mensen klein te maken. Hij schrijft omdat heilig leven belangrijk is. Niet omdat God afstandelijk is, maar juist omdat wij dichtbij Hem mogen leven.

In deze hoofdstukken leer je: dat zonde serieus is, dat genade nooit goedkoop is, dat je lichaam en je leven bij God horen en dat liefde, trouw en wijsheid belangrijk zijn. Misschien herken je dit: dat je denkt:

- hoe leef ik eigenlijk als christen?
- Wat doe ik met moeilijke keuzes?
- Met relaties?
- Met verleiding?
- Met schuld?

Dan is dit deel speciaal voor jou. Want Paulus zegt niet alleen: pas op. Hij zegt ook: je bent gekocht en betaald door Jezus, onze Heiland. Je hoort bij Hem. En daarom mag je leren leven, zoals bij Hem past. Lees rustig. Denk eerlijk. En luister goed. Want in deze hoofdstukken wordt iets heel belangrijks zichtbaar: genade is kostbaar. En heilig leven ook.

Hoofdstuk 5 — Zonde is geen huisdier (1 Korinthe 5)

Bram zat aan tafel met een doos op schoot. Een schoenendoos. Met luchtgaatjes. Dat was meteen verdacht. Lies keek ernaar. “Waarom heeft jouw schoenendoos ademhaling nodig?” Bram keek ernstig op. “Omdat hierin liefde woont.” Lies deed een stap achteruit. “Ik weet niet of ik dat geruststellend vind.” Bram opende de doos een klein stukje. Er piepte iets. Lies kneep haar ogen samen. “Heb jij een muis?” “Misschien.” “Misschien?!” “Technisch gezien is het momenteel een logé.” Op dat moment kwam oma binnen met de Bijbel. Ze keek naar de doos. Toen naar Bram. Toen opnieuw naar de doos. “Moet ik bang zijn?” “Alleen een beetje,” zei Lies. Bram hield de doos beschermend vast. “Hij heet Frederik.” “De muis?” vroeg oma. “Ja. Hij is verrassend sociaal.” Oma ging zitten. “Dat past bijna té goed bij vandaag. We lezen 1 Korinthe 5.”

Bram keek op. “Gaat Paulus ook over Frederik schrijven?” “Nee,” zei oma. “Maar wel over iets wat mensen binnenlaten terwijl het daar eigenlijk niet hoort.” Dat werd stil. Zelfs Frederik leek te luisteren.

Oma sloeg de Bijbel open. “Paulus schrijft over een ernstige zonde waar de gemeente veel te makkelijk mee omging. (1 Kor. 5)” Lies fronste. “Dus mensen zagen het gebeuren en deden alsof het normaal was?” “Ja,” zei oma. “En Paulus schrikt daarvan.”

Ze las: ‘Jullie zouden verdrietig moeten zijn!’ (1 Kor. 5:2, BGT) Bram keek nadenkend. “Dus Paulus zegt: dit is niet iets om luchtig over te doen.” “Precies,” zei oma. “Zonde is niet iets om gezellig naast je neer te zetten. Alsof het wel meevalt.”

Bram keek langzaam naar zijn doos. Bram vroeg: “Waar ging het in Korinthe dan om?” Oma zei: “het ging om een man die een verhouding had met de vrouw van een familielid.” “Heftig.” Zei Bram. “Ik heb alleen een vriendschappelijke band met een muis. “Dit gesprek voelt steeds persoonlijker.” Oma moest lachen.

Oma ging verder. “Paulus gebruikt een beeld van zuurdesem. Een klein beetje gist maakt heel het deeg anders. (1 Kor. 5:6)” Lies knikte. “Dus een klein beetje beïnvloedt alles.” “Ja,” zei oma. “Zo werkt zonde ook. Als je zegt: ach, laat maar, dan groeit het vaak verder.”

Bram keek serieus. “Dus zonde is een beetje als Frederik.” “Dat is een verrassend bruikbaar voorbeeld,” zei oma. “Als je zegt: hij blijft maar even, dan woont hij straks officieel bij je.”

“En dan betaalt hij nog steeds geen huur,” zei Lies. Bram zuchtte. “Hij zit financieel even lastig.” Oma glimlachte, maar werd daarna weer rustig.

“Paulus wil niet hard zijn om hard te zijn. Hij wil mensen wakker maken. Zonde maakt kapot. Daarom moet de gemeente eerlijk zijn. (1 Kor. 5:7–8)”

Lies vroeg: “Maar betekent dat dat christenen streng moeten zijn?” Oma dacht even na. “Nee. Niet streng om jezelf beter te voelen. Maar eerlijk uit liefde. Als iemand richting gevaar loopt, is liefde niet zwijgen.” Dat bleef even stil.

Bram keek naar zijn doos. “Dus echte liefde zegt soms: dit moet anders.” “Ja,” zei oma. “Niet om weg te duwen, maar om terug te brengen.” Lies zei zacht: “Dus genade betekent niet: alles is prima.” “Nee,” zei oma. “Genade zegt: kom terug. Blijf niet wonen in wat je kapotmaakt.”

Bram knikte langzaam. Toen stond hij op. Met de schoenendoos. “Wat ga je doen?” vroeg Lies. Bram haalde diep adem. “Frederik terugbrengen naar zijn oorspronkelijke bediening.” “En dat is?” “Buiten. Heel ver buiten.” Dat vonden Lies en oma een geestelijk sterke beslissing.

Oma legde haar hand op de open Bijbel. “Onthoud dit goed,” zei ze. “Zonde is niet iets om klein te maken. (1 Kor. 5) Een klein beetje beïnvloedt veel. (1 Kor. 5:6) En echte liefde durft eerlijk te zijn.”

Het werd stil. Rustig stil. De doos was weg. De tafel was weer van mensen. En ergens buiten begon Frederik aan een nieuw hoofdstuk.

Maar binnen was iets duidelijker geworden: zonde is geen huisdier. Je moet haar niet voeren. Je moet leren loslaten wat niet bij Jezus past.

Kernzin

‘Een klein beetje gist maakt al het deeg zuur.’ (1 Korinthe 5:6, BGT)

Eenvoudige uitleg

Paulus zegt dat zonde niet iets kleins is, waar je makkelijk overheen moet stappen. Als je verkeerde dingen laat groeien, beïnvloedt dat veel meer dan je denkt. Daarom vraagt God om eerlijkheid, bekering en liefdevolle waarheid. (1 Kor. 5)

Herhaalzin

Zonde is niet onschuldig. Ik wil leven dicht bij Jezus.

Vraagje

Zijn er dingen in jouw leven waarvan je diep vanbinnen weet: dit moet eigenlijk anders?

Kort gebed

Heer Jezus, help mij om eerlijk te zijn.

Laat mij niet wennen aan wat verkeerd is.

Geef mij moed om los te laten wat mij van U wegtrekt.

Leer mij leven in waarheid

en in uw genade. Amen.

1 Korinthe 6 — Van ruziemaken naar recht doen

Bram zat aan tafel met zijn armen stevig over elkaar. Dat was meestal een teken. Lies kwam binnen en keek hem aan. “Wat is er nu weer?” Bram keek ernstig op. “Er is onrecht gebeurd.” Lies ging zitten. “Dat klinkt groot. Vertel.” Bram wees naar het laatste koekje op het bord. “Dat was van mij.” Lies keek naar het bord. Daar lag geen koekje meer. “En?” “Verdwenen.” “Door?” Bram keek langzaam omhoog. “Nog onbekend. Maar ik heb sterke vermoedens.”

Lies trok haar wenkbrauw op. “Gebaseerd op?” “Jouw opvallende rust.” “Dat heet onschuld.” Zei Lies. “Dat zegt iedereen in misdaadverhalen. Ik ben onschuldig.” Op dat moment kwam oma binnen met de Bijbel. Ze keek naar het lege bord. Toen naar Bram. Toen naar Lies.

“Ik voel dat ik midden in een rechtszaak beland ben.” “Correct,” zei Bram. “Ik eis gerechtigheid.” “Hij bedoelt een koekje,” zei Lies. Oma glimlachte. “Dat past verrassend goed bij vandaag. We lezen 1 Korinthe 6.”

Ze gingen zitten. Bram bleef kijken alsof hij zijn eigen advocaat was. Oma sloeg de Bijbel open. “Paulus schrijft hier over christenen die ruzie hadden en meteen naar de rechter stapten. (1 Kor. 6:1)” Lies keek op. “Dus mensen uit de gemeente van Jezus gingen elkaar aanklagen?” “Ja,” zei oma. “En Paulus zegt: waarom lossen jullie dit niet anders op?”

Ze las: ‘Waarom laten jullie je niet liever onrecht aandoen?’ (1 Kor. 6:7, BGT) Dat werd stil. Bram keek op. “Sorry, wat?” Zelfs Lies moest lachen. “Dat is niet jouw favoriete Bijbeltekst.” “Zeker niet,” zei Bram.

Oma glimlachte. “Paulus bedoelt niet dat onrecht goed is. Maar hij zegt: soms is vrede belangrijker dan per se winnen.” Lies knikte langzaam. “Dus niet alles hoeft een strijd te worden.” “Precies,” zei oma. “Christenen horen niet alleen te vragen: heb ik gelijk? Maar ook: wat is liefdevol? Wat brengt vrede?”

Bram keek nog steeds wantrouwig naar het lege bord. “Dat klinkt geestelijk. Maar ook lastig.” “Ja,” zei oma vriendelijk. “Want mensen willen graag winnen.” “Vooral als het over koekjes gaat,” zei Lies. “Vooral dan,” zei Bram. Oma ging verder. “Paulus zegt ook iets groters. Hij zegt dat ons leven bij God hoort. Niet alleen ons geloof op zondag, maar alles. (1 Kor. 6:19–20)”

Ze las: ‘Jullie lichaam is een tempel van de Heilige Geest.’ (1 Kor. 6:19, BGT) Lies keek op. “Wat betekent dat?” “Dat betekent,” zei oma, “dat je niet leeft alsof je alleen van jezelf bent. Je hoort bij God. Hij woont dichtbij.”

Bram dacht na. “Dus niet: ik doe gewoon waar ik zin in heb.” “Nee,” zei oma. “Maar: ik leef als iemand die bij Jezus hoort.” “Ja.” Het bleef even stil.

Lies zei zacht: “Dat maakt gewone keuzes eigenlijk belangrijk.” “Precies,” zei oma. “Hoe je praat. Hoe je omgaat met mensen. Hoe je keuzes maakt. Alles hoort daarbij.”

Bram keek opnieuw naar het lege bord. Toen zuchtte hij diep. “Ik kies voor vrede.” Lies keek verbaasd op. “Echt?” “Ja. Ik vergeef de dader. Wie dat ook moge zijn.” “Dat klinkt verdacht volwassen,” zei oma. Bram knikte ernstig. “Ik groei.” Lies glimlachte. En schoof toen langzaam een half koekje van haar servet naar hem toe. Bram keek ernaar. “Bewijsmateriaal,” zei hij zacht. “Een vredesoffer,” zei Lies.

Dat vond hij acceptabel. Oma legde haar hand op de open Bijbel. “Onthoud dit goed,” zei ze. “Niet altijd is winnen het belangrijkste. (1 Kor. 6:7) Vrede, eerlijkheid en liefde zijn groter. En je leven hoort bij God. (1 Kor. 6:19–20) Je bent niet van jezelf, maar van Jezus.” Het werd stil. Rustig stil. Er was nog steeds maar een half koekje. Maar er was ook vrede. En dat was, volgens Paulus, waarschijnlijk belangrijker.

Kernzin

‘Jullie lichaam is een tempel van de Heilige Geest.’ (1 Korinthe 6:19, BGT)

Eenvoudige uitleg

Paulus zegt dat christenen niet moeten leven met trots, ruzie en alleen maar gelijk willen krijgen. Ze horen bij Jezus, en dat zie je in hoe ze omgaan met anderen en met zichzelf. Heel je leven hoort bij God. (1 Kor. 6)

Herhaalzin

Ik hoef niet altijd te winnen. Ik wil leven als iemand die bij Jezus hoort.

Vraagje

Vind jij het moeilijk om ongelijk te krijgen of om vrede belangrijker te maken dan winnen?

Kort gebed

Heer Jezus,
leer mij om vrede te zoeken
in plaats van altijd gelijk willen hebben.
Help mij om eerlijk te leven
en keuzes te maken die bij U passen.
Dank U dat ik bij U mag horen.
Amen.

1 Korinthe 7 — Leven waar God je geplaatst heeft

Bram zat aan tafel met een notitieboekje. Dat was meestal al een waarschuwing. Lies kwam binnen en keek ernaar. “Wat plan jij nu weer?” Bram keek ernstig op. “Mijn toekomst.” Lies ging langzaam zitten. “Dat klinkt groot. En gevaarlijk.”

“Zeker,” zei Bram. “Ik maak een lijst van alles wat ik later moet worden.” Lies keek op het papier. Er stond: beroemd, rijk, wijs, iemand met een goede handtekening, misschien eigenaar van een bakkerij, of piraat: nog niet besloten. Lies keek hem lang aan. “Dat laatste deel voelt verrassend eerlijk.” Bram knikte. “Roeping vraagt tijd.” Op dat moment kwam oma binnen met de Bijbel.

Ze keek naar het lijstje. Toen naar Bram. “Moeten we ons zorgen maken over de piraterij?” “Alleen als de bakkerij mislukt,” zei Bram.

Oma glimlachte. “Dat past goed bij vandaag. We lezen 1 Korinthe 7.”

Ze gingen zitten. Bram hield het notitieboekje dichtbij. Voor het geval Paulus iets zei over succesvolle bakkers.

Oma sloeg de Bijbel open. “Dit hoofdstuk gaat veel over huwelijk, relaties en keuzes in het leven. Maar Paulus zegt ook iets dat voor iedereen belangrijk is.” Ze las: ‘Ieder mens moet leven in de situatie waarin de Heer hem geplaatst heeft.’ (1 Kor. 7:17, BGT) Lies keek op. “Wat bedoelt hij daarmee?” Oma dacht even na. “Dat je niet eerst hoeft te wachten op een perfect ander leven om God te dienen. Paulus zegt: begin waar je nu bent.”

Bram fronste. “Dus niet: eerst beroemd worden, dan geestelijk?” “Nee,” zei oma. “En ook niet: als alles later makkelijker is, dan ga ik echt serieus met God leven.” “Precies,” zei oma.

“God werkt vaak juist in het gewone. In je huidige plek. Je huis. Je school. Je werk. Je relaties.” Lies knikte langzaam. “Dus trouw begint niet later, maar nu.” “Ja,” zei oma. Bram keek naar zijn lijstje. “Dat is lastig. Want later klinkt vaak indrukwekkender.” “Dat is waar,” zei oma vriendelijk. “Maar God vraagt niet eerst indrukwekkendheid. Hij vraagt trouw.”

“Dat zegt Paulus vaker,” zei Lies. “En dat is meestal omdat wij het vaker moeten horen,” zei oma. Zelfs Bram knikte.

Oma ging verder. “Paulus zegt niet dat veranderingen verkeerd zijn. Soms veranderen dingen. Maar hij zegt: denk niet dat een andere situatie automatisch een beter hart geeft.” Het bleef even stil.

Lies zei zacht: “Dus als ik nu ongeduldig ben, ben ik dat later waarschijnlijk ook.” “Dat is helaas vaak waar,” zei oma glimlachend.

Bram keek ernstig. “Dus zelfs als ik later een beroemde piraat-bakker ben...”

Lies sloot haar ogen. “...moet ik nog steeds leren vriendelijk te zijn?” “Vooraf dan,” zei oma. Zelfs Bram moest lachen.

Oma las verder: ‘Blijf trouw aan God, in de plaats waar je bent.’ (vgl. 1 Kor. 7:24) “Dat betekent,” zei ze, “dat God dichtbij is in gewone dagen. Niet alleen in grote plannen.”

Bram keek naar zijn notitieboekje. Toen pakte hij zijn potlood en schreef onderaan: vandaag trouw zijn

Hij keek ernaar. “Dat is minder spectaculair.” “Maar veel belangrijker,” zei Lies.

Oma legde haar hand op de open Bijbel. “Onthoud dit goed,” zei ze.

“Je hoeft niet eerst ergens anders te zijn om God te dienen. (1 Kor. 7:17)

Trouw begint vandaag. In gewone dingen. Op gewone plekken. En juist daar werkt God. En hier in 1 Korinthiers 7 schrijft Paulus vooral over het huwelijk.”

Het werd stil. Rustig stil. De lijst met piratenplannen lag nog op tafel. Maar daaronder stond nu iets beters. Niet groter. Maar echter. Vandaag trouw zijn. En misschien was dat wel de mooiste roeping van allemaal.

Kernzin

‘Ieder mens moet leven in de situatie waarin de Heer hem geplaatst heeft.’
(1 Korinthe 7:17, BGT)

Eenvoudige uitleg

Paulus zegt dat je niet hoeft te wachten op een ander leven om God te dienen. God wil dat je trouw bent op de plek waar je nu bent. In gewone dagen, gewone keuzes en gewone relaties. (1 Kor. 7)

Herhaalzin

Ik hoef niet eerst ergens anders te zijn. Ik mag vandaag trouw zijn aan God.

Vraagje

Ben jij vaak bezig met later, terwijl God je vandaag iets wil leren?

Kort gebed

Heer God,

Help mij om niet steeds alleen naar later te kijken.

Leer mij trouw te zijn in de plaats waar ik nu ben.

In mijn gewone dagen, mijn keuzes en mijn relaties.

Werk in mijn leven,

vandaag.

Amen.

Deel 3 — Vrijheid met liefde gebruiken

Inleiding bij deel 3 (1 Korinthe 8–11)

In de eerste twee delen hebben we veel geleerd. We zagen dat de gemeente niet draait om mensen, maar om Jezus Christus. We leerden ook dat geloof zichtbaar wordt in hoe je leeft. Niet alleen in woorden, maar ook in keuzes. Nu komt Paulus bij een nieuw onderwerp: vrijheid.

Dat klinkt mooi. En dat is het ook. Wie bij Jezus hoort, leeft niet meer onder de angst van altijd goedgenoeg moeten zijn. Er is genade. Er is vergeving. Er is vrijheid. Maar Paulus zegt iets belangrijks: vrijheid betekent niet dat je alleen doet wat jij zelf wilt. Vrijheid zonder liefde wordt al snel egoïsme.

In Korinthe waren er vragen over eten, geweten, afgoden en rekening houden met andere gelovigen. Sommige mensen zeiden: ik mag dit gewoon.

Paulus vraagt: ja, maar helpt het ook? Bouwt het de ander op? Brengt het je dichter bij Christus? Dat zijn belangrijke vragen Ook vandaag.

Want vrijheid is niet: ik bepaal alles zelf. Vrijheid is: ik leer leven in liefde.

In deze hoofdstukken leer je: dat kennis zonder liefde hard kan worden, dat sterke gelovigen ook rekening houden met zwakkere mensen, dat je soms vrijwillig iets laat om een ander te helpen en dat liefde belangrijker is dan je recht halen. Misschien herken je dit: dat je denkt: ik mag dit toch gewoon? Of: waarom zou ik me aanpassen?

Dan is dit deel speciaal voor jou. Want Paulus zegt: niet alles wat mag, is ook goed. En niet alles wat goed voelt, bouwt op. Liefde kijkt verder dan alleen jezelf.

Lees rustig. Denk eerlijk. En luister goed. Want in deze hoofdstukken wordt iets heel moois zichtbaar: echte vrijheid denkt aan de ander.

1 Korinthe 8 — Niet alles wat mag, helpt

Bram stond in de keuken met een grote pot chocoladepasta. Dat was zelden een goed begin. Lies kwam binnen en bleef meteen staan. “Waarom kijk jij naar die pot alsof je een levensbeslissing moet nemen?” Bram keek ernstig op. “Omdat dat precies is wat hier gebeurt.” Lies liep dichterbij. “Leg uit.” Bram hield de pot omhoog. “Technisch gezien mag ik dit hele ding opeten.” Lies knipperde. “Technisch gezien kun je ook in een fontein gaan wonen.” “Maar dat doen we vandaag niet,” zei Bram.

Op dat moment kwam oma binnen met de Bijbel. Ze keek naar de pot. Toen naar Bram. “Moet ik nu al ingrijpen?” “Hij onderzoekt zijn vrijheid,” zei Lies. Oma glimlachte. “Dat past verrassend goed bij vandaag. We lezen 1 Korinthe 8.” Ze gingen zitten. De chocoladepasta bleef verdacht dichtbij Bram. Oma sloeg de Bijbel open. “Paulus schrijft hier over voedsel dat eerst aan afgoden geofferd was. (1 Kor. 8:1). Sommige christenen zeiden: afgoden zijn niets, dus dat eten is gewoon eten.” Lies knikte. “Dat klinkt logisch.” “Ja,” zei oma. “Maar andere christenen vonden dat moeilijk. Voor hen voelde dat nog verbonden met hun oude leven zonder God.”

Bram keek op. “Dus de vraag was niet alleen: mag het?” “Precies,” zei oma. “Paulus zegt: kennis maakt trots, maar liefde bouwt op. (1 Kor. 8:1)”
Ze las: ‘Kennis maakt trots, maar liefde helpt de ander verder.’ (1 Kor. 8:1, BGT)

Het werd even stil. Lies zei zacht: “Dus je kunt gelijk hebben... en toch niet liefdevol zijn.” “Ja,” zei oma. “Dat is precies Paulus’ punt.” Bram keek langzaam naar zijn pot. “Dit gesprek voelt opnieuw persoonlijk.” “Dat komt omdat bijna alles voor jou over eten gaat,” zei Lies.

Zelfs oma moest lachen. Oma ging verder. “Paulus zegt: als jouw vrijheid iemand anders laat struikelen, dan moet liefde belangrijker zijn dan jouw recht. (1 Kor. 8:9)”

Lies dacht na. “Dus soms laat je iets vrijwillig omdat iemand anders daar moeite mee heeft.” “Ja,” zei oma. “Niet omdat het verboden is, maar omdat liefde belangrijker is.”

Bram keek ernstig. “Dus als ik weet dat jij verdrietig wordt als ik alle chocoladepasta opeet...” “Dan begint er ergens een wonder van inzicht,” zei Lies.

“...dan zou ik kunnen kiezen voor geestelijke volwassenheid.” “Dat klinkt hoopvol,” zei oma. Bram zuchtte diep. “Vrijheid is zwaar.”

“Liefde ook,” zei oma vriendelijk. “Maar het is mooier.” Ze las verder: ‘Als eten mijn broer of zus in moeilijkheden brengt, dan eet ik liever nooit meer vlees.’ (vgl. 1 Kor. 8:13)

Bram keek geschokt op. “Nooit meer?” “Rustig,” zei Lies. “Het gaat om het principe.” “Gelukkig,” zei Bram. “Mijn geloof was even in gevaar.”

Oma glimlachte. “Paulus bedoelt: ik wil liever iets opgeven dan iemand van Jezus afduwen.”

Het bleef even stil. Lies zei zacht: “Dat is eigenlijk echte liefde.” “Ja,” zei oma. “Niet alleen vragen: wat mag ik? Maar: wat helpt de ander?”

Bram keek naar de chocoladepasta. Toen draaide hij langzaam de dop dicht. “Wat doe je?” vroeg Lies. “Ik kies,” zei Bram plechtig. “Voor?” “Voor liefde. En voor gedeeld beleg.” Dat vonden oma en Lies een onverwacht sterke geestelijke stap. Oma legde haar hand op de open Bijbel.

“Onthoud dit goed,” zei ze. “Niet alles wat mag, helpt. (1 Kor. 8)

Liefde is groter dan gelijk krijgen. En echte vrijheid denkt ook aan de ander.”

Het werd stil. Rustig stil. De pot stond nog op tafel. Maar nu in het midden. En dat was misschien wel precies wat Paulus bedoelde.

Kernzin

‘Kennis maakt trots, maar liefde helpt de ander verder.’ (1 Korinthe 8:1, BGT)

Eenvoudige uitleg

Paulus zegt dat christelijke vrijheid niet betekent dat je alleen aan jezelf denkt. Soms laat je iets vrijwillig omdat liefde belangrijker is dan je eigen gelijk of gemak. Niet alles wat mag, helpt ook echt. (1 Kor. 8)

Herhaalzin

Ik vraag niet alleen: wat mag ik? Maar ook: wat helpt de ander?

Vraagje

Vind jij het moeilijk om iets op te geven voor iemand anders?

Kort gebed

Heer Jezus,

Leer mij om niet alleen aan mezelf te denken.

Help mij om liefde belangrijker te vinden
dan mijn eigen gelijk.

Geef mij wijsheid
om keuzes te maken
die anderen helpen
en U eren.

Amen.

1 Korinthe 9 — Vrijwillig iets loslaten

Bram kwam de woonkamer binnen met een diepe zucht. Zo'n zucht die bedoeld was om opgemerkt te worden. Lies keek op van haar boek. "Dat klinkt alsof er een ramp is gebeurd." "Dat is het ook," zei Bram. Hij ging zitten alsof het leven heel zwaar was. "Heel zwaar."

Lies sloot haar boek. "Vertel." Bram keek haar ernstig aan. "Ik heb een groot offer gebracht." Lies wachtte. "Ik heb mijn laatste stroopwafel weggegeven." Het werd even stil. Zelfs de klok leek respectvol zachter te tikken. Lies knikte langzaam. "En aan wie ging deze heldendaad?"

"Aan mijn kleine neefje." "Vrijwillig?" Bram keek naar buiten. "Laten we zeggen: onder geestelijke druk." Op dat moment kwam oma binnen met de Bijbel. Ze keek naar Bram. "Moeten we vandaag eerst condoleren?" "Hij rouwt om een stroopwafel," zei Lies. Oma knikte begrijpend.

"Dat past verrassend goed bij vandaag. We lezen 1 Korinthe 9." Ze gingen zitten. Bram nog steeds met de uitstraling van iemand die grote dingen had geleden. Oma sloeg de Bijbel open. "Paulus schrijft hier dat hij bepaalde rechten had. Hij mocht bijvoorbeeld steun ontvangen voor zijn werk als apostel. (1 Kor. 9:4–

14). Gratis eten en drinken bijvoorbeeld. Maar...” Ze keek op. “...hij koos ervoor om dat recht niet te gebruiken.” Lies fronste. “Waarom?”

Oma las: ‘Wij maken geen gebruik van dat recht, want wij willen niets doen wat het goede nieuws over Christus in de weg staat.’ (1 Kor. 9:12, BGT)

Bram keek op. “Dus Paulus zei: ik heb hier recht op, maar ik laat het los?” “Ja,” zei oma. “Omdat het evangelie belangrijker was dan zijn eigen gemak.”

Het werd weer even stil. Lies zei zacht: “Dat is eigenlijk heel sterk.” “Ja,” zei oma. “Hij vroeg niet eerst: wat krijg ik ervoor? Maar: wat helpt anderen dichter bij Jezus?”

Bram keek nadenkend. “Dus mijn stroopwafel-offer is bijna apostolisch.” “Bijna is een groot woord,” zei Lies. “Trouwens apostolisch is dat ook” Zelfs oma moest lachen. Oma ging verder. “Paulus zegt: ik ben vrij, maar ik maak mezelf vrijwillig dienaar van anderen. (1 Kor. 9:19) Niet omdat hij moest, maar uit liefde.” Lies knikte langzaam. “Dus echte vrijheid kan ook betekenen dat je iets opgeeft.”

“Precies,” zei oma. “Niet alles draait om jouw rechten. Soms kies je ervoor om ruimte te maken voor een ander.” Bram keek ernstig. “Dat klinkt prachtig. En ook vermoeiend.” “Dat klopt,” zei oma vriendelijk. “Liefde kost soms iets.”

Het bleef even stil. Bram keek naar de koekjestrommel. Die was leeg. Dat hielp niet. Oma las verder. “Paulus gebruikt ook het beeld van een hardloper. (1 Kor. 9:24) Iemand die een wedstrijd loopt, leeft bewust. Met discipline. Met een doel.” Lies keek op. “Dus geloof is niet zomaar wat aanrommelen.” “Nee,” zei oma. “Je leeft gericht. Je wilt dicht bij Jezus blijven.”

Bram zei langzaam: “Dus niet: ik zie wel waar ik uitkom...” “Nee” zei oma “...maar: ik wil leven met richting.” “Ja” zei oma

Bram knikte. Toen zei hij plechtig: “Ik denk dat mijn stroopwafel niet voor niets gestorven is.” Lies sloot even haar ogen. “Dat is niet helemaal wat Paulus bedoelde denk ik.” Zei ze. “Maar toch wel een beetje in de lijn van het verhaal?” zei Bram. Dat vonden oma en Lies een twijfelachtige formulering.

Oma legde haar hand op de open Bijbel. “Onthoud dit goed,” zei ze. “Soms laat liefde vrijwillig iets los. (1 Kor. 9) Niet alles draait om jouw recht. En wie Jezus volgt, leeft met een doel.” Het werd stil. Rustig stil.

De stroopwafel was weg. Maar misschien was er iets beters gekomen: een klein beetje begrip van grote liefde. En eerlijk gezegd — dat was meer waard dan een stroopwafel.

Kernzin

‘Wij maken geen gebruik van dat recht, want wij willen niets doen wat het goede nieuws over Christus in de weg staat.’ (1 Korinthe 9:12, BGT)

Eenvoudige uitleg

Paulus had rechten, maar soms koos hij ervoor die niet te gebruiken. Waarom? Omdat liefde en het evangelie belangrijker waren dan zijn eigen gemak. Vrijheid betekent soms: vrijwillig iets loslaten. (1 Kor. 9)

Herhaalzin

Niet mijn recht staat centraal, maar liefde en Jezus.

Vraagje

Vind jij het moeilijk om iets los te laten voor iemand anders?

Kort gebed

Heer Jezus,
leer mij om niet alleen
aan mijn eigen gemak te denken.
Help mij om liefde belangrijker te vinden
dan mijn rechten.
Geef mij een hart dat graag dient
en vrijwillig loslaat.
Amen.

1 Korinthe 10 — Kijk uit waar je naartoe loopt

Bram stond in de woonkamer met een zak chips in zijn hand. Hij keek alsof hij een grote beslissing moest nemen. Lies zat op de bank en keek hem wantrouwig aan. “Waarom kijk jij naar die chips alsof ze een geestelijk examen zijn?” Bram zuchtte diep. “Omdat discipline moeilijk is.” Lies knikte langzaam. “Dat is waar. Maar waarom specifiek nu?” Bram hield de zak omhoog. “Ik had besloten dat ik vanavond gezond zou leven.” “En nu?”

“Nu blijkt dat paprikachips andere plannen hebben.” Het werd even stil. Zelfs de chips voelden zich waarschijnlijk aangesproken.

Op dat moment kwam oma binnen met de Bijbel. Ze keek naar Bram. Toen naar de chips. “Ik voel dat ik midden in een belangrijke strijd ben beland.”

“Hij vecht voor zijn ziel,” zei Lies. “En tegen zout,” zei Bram. Oma glimlachte.

“Dat past verrassend goed bij vandaag. We lezen 1 Korinthe 10.”

Ze gingen zitten. De chips bleven verdacht aanwezig. Oma sloeg de Bijbel open.

“Paulus waarschuwt hier. Hij zegt: denk niet te snel dat je sterk genoeg bent om alles zomaar aan te kunnen. (1 Kor. 10:12)” Ze las: ‘Wie denkt dat hij stevig staat, moet oppassen dat hij niet valt.’ (1 Kor. 10:12, BGT)

Lies keek op. “Dat klinkt serieus.” “Dat is het ook,” zei oma. “Paulus kijkt terug naar het volk Israël. Zij hadden veel van God ontvangen, maar toch gingen ze verkeerde wegen op. (1 Kor. 10:1–11)” Bram fronste. “Dus hij zegt eigenlijk: wees niet te zeker van jezelf.” “Precies,” zei oma. “Trots zegt: ik red mezelf wel. Wijsheid zegt: ik moet dicht bij God blijven.” Het bleef even stil.

Bram keek langzaam naar de chips. “Dus dit gaat misschien niet echt over chips.” “Eindelijk, nu begrijp je het. Het gaat over afgoden,” zei Lies. Zelfs oma moest lachen. Oma ging verder. “Paulus zegt ook: vlucht weg van wat je van God aftrekt. (1 Kor. 10:14) Niet: blijf er gezellig naast staan. Maar: ga weg.” Lies knikte langzaam. “Dus niet spelen met verleiding.” “Ja,” zei oma. “Als iets je steeds richting zonde trekt, moet je niet denken: ik kan dit wel aan.” Bram keek ernstig. “Dus als ik weet dat ik nooit bij één hand chips blijf...” “Dan heb je onverwacht een bruikbare gelijkenis,” zei oma. “Geestelijke inzichten komen soms in gezouten vorm,” zei Bram. Dat vonden Lies en oma een twijfelachtige uitspraak. Oma las verder: ‘Alles is toegestaan, maar niet alles is goed.’ (1 Kor. 10:23, BGT) Lies zei zacht: “Dat lijkt op hoofdstuk 8.” “Ja,” zei oma. “Vrijheid betekent niet: ik doe alles wat kan. Maar: ik kies wat goed is, wat opbouwt, wat God eert.” Bram dacht na. “Dus volwassen geloof is niet: hoe dicht kan ik bij de grens komen...” “...maar: hoe blijf ik dicht bij Jezus,” zei oma. “Precies.”

Dat bleef hangen. Bram keek naar de zak chips. Lang. Heel lang. Toen liep hij naar de kast en legde de zak weg. Lies keek verbaasd op. “Wat doe je?” “Ik vlucht,” zei Bram plechtig. “Voor paprikachips?” vroeg Lies. “Nee voor mijn geestelijke toekomst.” Lachte Bram. Dat vonden oma en Lies een verrassend sterke beslissing. Oma legde haar hand op de open Bijbel. “Onthoud dit goed,” zei ze. “Wie denkt dat hij sterk staat, moet oppassen. (1 Kor. 10:12) Blijf niet spelen met wat je van God wegtrekt. En kies niet alleen wat mag, maar wat goed is.” Het werd stil. Rustig stil. De chips lagen in de kast. En misschien was dat voor vanavond een kleine overwinning. Niet omdat chips slecht zijn. Maar omdat leren kiezen altijd ergens begint.

Kernzin

‘Wie denkt dat hij stevig staat, moet oppassen dat hij niet valt.’ (1 Korinthe 10:12, BGT)

Eenvoudige uitleg

Paulus waarschuwt: we moeten niet te zeker worden van onszelf. Zonde en verleiding zijn serieus. Daarom is het wijs om niet te spelen met verkeerde dingen, maar dicht bij God te blijven en bewust goede keuzes te maken. (1 Kor. 10)

Herhaalzin

Ik wil niet dicht bij de grens leven, maar dicht bij Jezus.

Vraagje

Zijn er dingen in jouw leven waarvan je weet: hier moet ik eigenlijk verder van wegblijven?

Kort gebed

Heer Jezus, help mij om eerlijk te kijken
naar verleiding in mijn leven.

Geef mij wijsheid
om niet te spelen met wat verkeerd is.

Leer mij kiezen voor wat goed is
en dicht bij U te blijven.

Amen.

1 Korinthe 11 — Denken aan elkaar aan tafel

Bram zat al aan tafel. Dat was opvallend. Nog opvallender: hij zat rechtop. En nóg opvallender: hij keek serieus naar een schaal met koekjes zonder er eentje te pakken. Lies kwam binnen en bleef meteen staan. “Ben jij ziek?” Bram keek langzaam op. “Nee.” “Heb je geen trek in koekjes?” “Ook nee.” Lies liep voorzichtig dichterbij. “Waarom raak je de koekjes niet aan?” Bram wees plechtig naar de schaal. “Ik wacht.” Het werd stil. Zelfs de koekjes leken verrast. “Waarop?” vroeg Lies. “Op de anderen.” Lies kneep haar ogen samen. “Wie ben jij en wat heb je met Bram gedaan?”

Op dat moment kwam oma binnen met de Bijbel. Ze keek naar de schaal. Toen naar Bram. Toen weer naar de schaal. “Dit moet hoofdstuk 11 zijn,” zei ze. Bram knikte ernstig. “Ik ben geestelijk gegroeid.” Lies fluisterde: “Of hij wil een groter koekje.” Oma glimlachte. “Dat past precies bij vandaag. We lezen 1 Korinthe 11.” Ze gingen zitten. De schaal bleef opvallend onaangeroerd. Oma sloeg de Bijbel open. “Paulus schrijft hier over het avondmaal. En hij is verdrietig, omdat mensen daar verkeerd mee omgaan. (1 Kor. 11:20–22) Sommigen aten alles alvast op. Anderen kwamen later en hadden bijna niets meer.” Lies keek op. “Dat lijkt niet op het avondmaal bij ons in de kerk?” “Dat is waar,” zei oma. “Het avondmaal in de tijd van Paulus was in feite een echte maaltijd,”

“Dus zelfs bij iets heiligs dachten mensen eerst aan zichzelf?” zei Lies.
“Ja,” zei oma. “En Paulus zegt: dat klopt niet.” Ze las: ‘Wacht op elkaar wanneer jullie samen eten.’ (1 Kor. 11:33, BGT) Het werd stil.

Bram keek trots naar de koekjes. “Ik voel mij onverwacht bijbels.” “Geniet er rustig van,” zei Lies. Zelfs oma moest lachen. Oma ging verder. “Het avondmaal gaat niet eerst over eten. Het gaat over Jezus. Hij gaf zichzelf voor ons. En daarom hoort aan tafel liefde, eerbied en zorg voor elkaar.”

Lies knikte langzaam. “Dus niet: ik eerst. Maar: wij samen.” “Precies,” zei oma. “Paulus zegt: denk aan wat dit betekent. Aan Jezus. Aan zijn offer. En aan de mensen naast je.”

Bram keek nadenkend. “Dus zelfs gewone tafelmomenten kunnen iets leren.” “Ja,” zei oma. “Hoe je wacht. Hoe je deelt. Hoe je rekening houdt met anderen.” Het bleef even stil. Toen zei Lies zacht: “Eigenlijk laat liefde vaak zien hoe geestelijk iemand is.” “Dat is heel waar,” zei oma.

“Niet alleen in grote woorden, maar aan gewone tafels.”

Bram keek opnieuw naar de schaal. Lang. Toen schoof hij die iets naar het midden. “Wat doe je?” vroeg Lies. “Ik oefen in heiligheid.”

“Met koekjes?” vroeg Lies. “Grote geestelijke dingen beginnen klein.”

Antwoordde Bram.

Dat vond oma verrassend wijs. Oma las nog een keer: ‘Doe dit om mij te gedenken.’ (1 Kor. 11:24, BGT) “Dat zegt Jezus,” zei ze. “Het avondmaal helpt ons om Hem niet te vergeten. Zijn liefde. Zijn offer. Zijn genade.”

Bram zei zacht: “Dus delen is niet alleen netjes. Het lijkt ook op Jezus.” “Ja,” zei oma. “Dat is precies het punt.” Ze legde haar hand op de open Bijbel.

“Onthoud dit goed,” zei ze. “Aan tafel gaat het niet eerst om jezelf. (1 Kor. 11) Denk aan Jezus. Denk aan elkaar. En wacht op elkaar. (1 Kor. 11:33) Dat is liefde.” Het werd stil. Rustig stil.

De koekjes lagen nog steeds op tafel. Maar nu anders. Niet als een strijd tegen verleiding. Meer als een kleine oefening in genade. En eerlijk gezegd — dat smaakte nog beter.

Kernzin

‘Wacht op elkaar wanneer jullie samen eten.’ (1 Korinthe 11:33, BGT)

Eenvoudige uitleg

Paulus leert dat het avondmaal niet draait om jezelf, maar om Jezus en om liefde voor elkaar. Samen eten vraagt respect, geduld en aandacht voor anderen. Wie aan Jezus denkt, leert ook delen. (1 Kor. 11)

Herhaalzin

Ik leef niet alleen voor mezelf. Ik wil denken aan Jezus en aan anderen.

Vraagje

Vind jij het makkelijk om rekening te houden met anderen?

Kort gebed

Heer Jezus,
dank U dat U zichzelf gaf voor ons.
Leer mij om niet eerst aan mezelf te denken,
maar aan anderen.
Help mij om liefdevol te leven,
ook in kleine gewone dingen.
Laat mijn hart op U gericht blijven.
Amen.

Deel 4 — De gemeente als lichaam van Christus

Inleiding bij deel 4 (1 Korinthe 12–14)

In de vorige hoofdstukken hebben we veel geleerd over vrijheid, liefde en rekening houden met elkaar. Paulus liet zien: niet alles draait om jezelf. Dat geldt ook nu weer. Want in dit vierde deel gaat het over de gemeente samen. Niet alleen jij. Niet alleen jouw gaven. Niet alleen wat jij belangrijk vindt. Maar: hoe bouwen we samen de gemeente van Jezus?

In Korinthe waren daar problemen mee. Mensen vergeleken zichzelf. Sommigen voelden zich belangrijker. Anderen voelden zich juist klein. Er was trots. En er was onzekerheid. Dat herken je vandaag nog steeds. De één denkt: ik ben nodig. De ander denkt: ik tel eigenlijk niet mee.

Paulus zegt: beide gedachten kloppen niet. Waarom? Omdat de gemeente geen verzameling losse mensen is. De gemeente is één lichaam. Christus is het hoofd. En ieder gelovige heeft een plek. Niet iedereen is hetzelfde. En dat is juist goed. Een lichaam heeft niet alleen ogen nodig. Ook handen. Ook voeten. Ook oren. Zo werkt het ook in de gemeente.

In deze hoofdstukken leer je: dat iedere gelovige waarde heeft, dat verschillende gaven geen wedstrijd zijn, dat liefde belangrijker is dan bijzondere gaven en dat alles bedoeld is om de gemeente op te bouwen.

Misschien herken je dit: dat je jezelf vergelijkt. Dat je denkt: ik ben niet belangrijk genoeg. Of juist: mijn manier is beter. Dan is dit deel speciaal voor jou. Want Paulus zegt: je bent niet toevallig geplaatst. God heeft jou een plek gegeven. Niet om groter te lijken. Maar om samen Christus zichtbaar te maken.

Lees rustig. Denk eerlijk. En luister goed. Want in deze hoofdstukken wordt iets heel moois zichtbaar: niemand is alles — maar samen vormen we het lichaam van Christus.

1 Korinthe 12 — Jij hoort erbij

Bram zat op de bank met één sok aan en één sok nog in zijn hand. Hij keek ernaar alsof het een diepe levensvraag was. Lies kwam binnen en bleef staan. “Waarom kijk jij naar die sok alsof hij je heeft teleurgesteld?” Bram zuchtte. “Omdat ik denk dat voeten worden onderschat.”

Het werd meteen stil. Lies ging zitten. “Ik voel dat dit een vreemd gesprek wordt. Ga verder.” Bram hield de sok omhoog. “Mensen praten altijd over ogen. Of handen. Nooit over voeten. Maar zonder voeten kom je nergens.”

Lies knikte langzaam. “Dit is onverwacht logisch.” “Dank je,” zei Bram. “Eindelijk erkenning voor de onderkant van de mens.” Op dat moment kwam oma binnen met de Bijbel. Ze keek naar Bram. Toen naar de sok.

“Ik denk dat dit hoofdstuk 12 is.” Bram knikte ernstig. “Wij bespreken belangrijke lichaamsdelen.” Oma glimlachte. “Dat bedoel ik, dit past precies bij wat we gaan lezen. We lezen 1 Korinthe 12.”

Ze gingen zitten. De sok bleef opvallend aanwezig. Oma sloeg de Bijbel open. “Paulus schrijft hier dat de gemeente van Jezus is als een lichaam. (1 Kor. 12:12) Niet iedereen heeft dezelfde taak, maar iedereen hoort erbij.”

Ze las: ‘Het lichaam bestaat niet uit één deel, maar uit veel delen.’

(1 Kor. 12:14, BGT) Lies keek op. “Dus niemand is alles alleen.”

“Precies,” zei oma. “Een lichaam werkt samen. Een oog kan niet zeggen: ik heb de hand niet nodig.” Bram keek trots naar zijn sok. “En een voet verdient meer respect.” “Vandaag zeker,” zei Lies. Zelfs oma moest lachen.

Oma ging verder. “In Korinthe waren mensen bezig met vergelijken. Sommigen dachten: mijn gave is belangrijker. Anderen dachten: ik stel weinig voor.” Lies zei zacht: “Dat gebeurt nu ook nog.” “Ja,” zei oma. “Maar Paulus zegt: God heeft ieder deel bewust geplaatst. (1 Kor. 12:18) Niet per ongeluk. Niet als reserve. Maar met een bedoeling.”

Het bleef even stil. Bram keek nadenkend. “Dus ook mensen die niet opvallen zijn belangrijk.” “Juist,” zei oma. “Vaak zijn de stille mensen onmisbaar.” Lies knikte langzaam. “Zoals iemand die altijd helpt zonder dat veel mensen het zien.” “Precies,” zei oma. “Of iemand die trouw bidt. Of luistert. Of bemoedigt. Niet alles wat belangrijk is, maakt veel lawaai.” Bram keek ernstig. “Zoals voeten.” “Je bent vandaag opvallend trouw aan dat voorbeeld,” zei Lies. “Roeping,” zei Bram.

Oma las verder: ‘Als één deel pijn heeft, lijden alle andere delen mee.’ (1 Kor. 12:26, BGT) Lies keek op. “Dat is mooi.” “Ja,” zei oma. “Gemeente zijn betekent: je leeft niet los van elkaar. Blijdschap deel je samen. Pijn ook.”

Bram zei langzaam: “Dus christenen zijn niet bedoeld als losse eilandjes.” “Nee,” zei oma. “We horen bij elkaar. Omdat we bij Christus horen.”

Dat bleef wel hangen. Bram trok eindelijk zijn tweede sok aan. Toen zei hij plechtig: “Ik zal mijn voeten vanaf vandaag met meer geestelijk respect behandelen.”

Dat vonden oma en Lies een onverwacht sterke toepassing.

Oma legde haar hand op de open Bijbel. “Onthoud dit goed,” zei ze. “De gemeente is één lichaam. (1 Kor. 12) Niet iedereen is hetzelfde, maar iedereen is nodig. Jij hoort erbij. En God heeft jou bewust een plek gegeven.”

Het werd stil. Rustig stil.

Twee sokken. Twee voeten. Eén lichaam. En ergens daarin zat verrassend veel waarheid.

Kernzin

'Het lichaam bestaat niet uit één deel, maar uit veel delen.' (1 Korinthe 12:14, BGT)

Eenvoudige uitleg

Paulus zegt dat de gemeente lijkt op een lichaam. Niet iedereen heeft dezelfde taak, maar iedereen is belangrijk. God geeft verschillende gaven, zodat we samen de gemeente kunnen opbouwen. (1 Kor. 12)

Herhaalzin

Ik hoef niet te zijn zoals iemand anders. God heeft ook mij een plek gegeven.

Vraagje

Vergelijk jij jezelf vaak met anderen?

Kort gebed

Heer God,
dank U dat ik erbij mag horen.
Help mij om mezelf
niet steeds te vergelijken met anderen.
Leer mij om trouw te zijn
op de plek die U mij geeft.
Laat mij anderen zien
als waardevol in uw gemeente.
Amen.

1 Korinthe 13 — Liefde is groter dan alles

Bram stond in de woonkamer met een stofzuiger. Dat was op zichzelf al bijzonder. Nog bijzonderder: hij keek ernaar alsof het een geestelijke opdracht was. Lies kwam binnen en bleef direct staan. “Waarom kijk jij naar de stofzuiger alsof die net een preek heeft gehouden?” Bram zuchtte diep. “Omdat ik een moeilijk besluit moet nemen.”

Lies ging zitten. “Vertel.” Bram hield de stofzuiger iets omhoog. “Ik kan nu helpen met opruimen...” “Dat klinkt hoopvol.” “...of ik kan wachten tot iemand anders de leiding van de Heilige Geest ontvangt.”

Het werd stil. Lies keek hem lang aan. “Dat is opvallend creatief lui.” “Dank je,” zei Bram. “Ik probeer bijbels verantwoord te blijven.”

Op dat moment kwam oma binnen met de Bijbel.

Ze keek naar Bram. Toen naar de stofzuiger. “Ik vermoed dat dit hoofdstuk 13 is.” Bram knikte ernstig. “Wij onderzoeken de grenzen van de liefde.”

Oma glimlachte. “Dat past precies. We lezen 1 Korinthe 13.” Ze gingen zitten. De stofzuiger bleef verdacht dichtbij. Oma sloeg de Bijbel open. “Dit is misschien het bekendste hoofdstuk van de brief. Paulus schrijft hier dat liefde groter is dan bijzondere gaven, mooie woorden of indrukwekkende daden.”

Ze las: 'Al sprak ik de talen van alle mensen en engelen — als ik geen liefde had, zou ik alleen maar lawaai zijn.' (1 Kor. 13:1, BGT)

Lies keek op. "Dus je kunt veel kunnen... en toch het belangrijkste missen?" "Ja," zei oma. "Zonder liefde wordt zelfs iets moois leeg." Bram keek naar de stofzuiger. "Dus zelfs stofzuigen kan geestelijk betekenisvol worden?" "Dat hangt sterk af van je houding," zei Lies. Zelfs oma moest lachen.

Oma ging verder. "Paulus zegt ook wat liefde doet." Ze las langzaam: 'Liefde is geduldig en vriendelijk. Liefde is niet jaloers, niet trots, en niet zelfzuchtig.' (1 Kor. 13:4, BGT) Het bleef even stil. Rustig stil.

Lies zei zacht: "Dat is mooier dan alleen maar zeggen: ik hou van iemand." "Ja," zei oma. "Liefde is niet alleen gevoel. Het is zichtbaar in hoe je leeft." Bram keek ernstig. "Dus liefde is bijvoorbeeld: niet boos worden als iemand jouw laatste koekje opeet." Lies keek voorzichtig weg. "Dat voelt opvallend specifiek." "Ik werk met praktijkvoorbeelden," zei Bram. Oma glimlachte. "En liefde is ook: helpen zonder applaus. Luisteren zonder haast. Vergeven zonder lijstjes bij te houden." Lies knikte langzaam. "Dat is eigenlijk moeilijker dan grote woorden." "Vaak wel," zei oma. "Maar juist daarin lijkt liefde op Jezus." Dat bleef hangen.

Bram keek opnieuw naar de stofzuiger. Lang. Heel lang. Toen pakte hij hem stevig vast. "Wat doe je?" vroeg Lies. "Ik kies," zei Bram plechtig. "Voor?" "Voor 1 Korinthe 13. En tegen kruimels." Dat vonden oma en Lies een verrassend sterke bekering.

Oma las nog één keer: 'Van deze drie dingen blijven geloof, hoop en liefde. Maar de liefde is het belangrijkste.' (1 Kor. 13:13, BGT)

"Dat betekent," zei ze, "dat liefde niet een extraatje is. Het is het hart van christelijk leven." Bram knikte langzaam. En liep richting de woonkamervloer alsof hij een zendingsreis begon. Oma legde haar hand op de open Bijbel. "Onthoud dit goed," zei ze. "Liefde is groter dan woorden, gaven of indruk maken. (1 Kor. 13)

Liefde lijkt op Jezus. En liefde begint vaak bij gewone dingen."

Het werd stil. Rustig stil.

De stofzuiger ging aan. En ergens tussen kruimels, geduld en onverwachte gehoorzaamheid werd iets duidelijk: liefde klinkt soms als een stofzuiger op dinsdagmiddag.

Kernzin

‘Van deze drie dingen blijven geloof, hoop en liefde. Maar de liefde is het belangrijkste.’ (1 Korinthe 13:13, BGT)

Eenvoudige uitleg

Paulus zegt dat liefde belangrijker is dan talenten, mooie woorden of bijzondere gaven. Echte liefde is zichtbaar in geduld, vriendelijkheid en trouw. Liefde lijkt op Jezus. (1 Kor. 13)

Herhaalzin

Liefde is niet klein. Liefde is het belangrijkste.

Vraagje

Hoe kun jij vandaag liefde laten zien in iets heel gewoons?

Kort gebed

Heer Jezus,

Leer mij echte liefde.

Niet alleen mooie woorden,
maar geduld, vriendelijkheid en trouw.

Help mij om te leven zoals U.

Laat uw liefde zichtbaar worden
in mijn gewone dagen.

Amen.

1 Korinthe 14 — Wat helpt de ander groeien?

Bram stond in de woonkamer met een microfoon. Niet een echte. Een haarborstel. Maar in zijn houding was het absoluut een microfoon. Lies kwam binnen en bleef meteen staan. “Moet ik me zorgen maken?” Bram draaide zich langzaam om. “Nee,” zei hij plechtig. “Je bent precies op tijd voor mijn optreden.” Dat werd meteen verdacht. “Welk optreden?” “Een concert. Misschien ook een toespraak. Ik voel dat beide mogelijk zijn.” Lies ging zitten. “En wie is je publiek?” Bram keek rond. “Voorlopig jij. En de plant in de hoek. Maar ik voel groei.” Lies knikte langzaam. “De plant lijkt kritisch.” Op dat moment kwam oma binnen met de Bijbel. Ze keek naar Bram. Toen naar de haarborstel. “Ik vermoed dat dit hoofdstuk 14 is.” Bram knikte ernstig. “Wij werken aan geestelijke opbouw.” Oma glimlachte. “Dat past precies.

We lezen 1 Korinthe 14.” Ze gingen zitten. De haarborstel bleef verdacht professioneel aanwezig. Oma sloeg de Bijbel open. “Paulus schrijft hier over

spreken in de gemeente. Over geestelijke gaven. En vooral over één belangrijke vraag: helpt dit de ander?"

Ze las: 'Alles moet gebeuren tot opbouw van de gemeente van Jezus.' (1 Kor. 14:26, BGT)

Lies keek op. "Dus niet: kijk eens wat ik kan." "Precies," zei oma. "Maar: wordt iemand hierdoor geholpen? Wordt iemand dichterbij Jezus gebracht?"

Bram keek nadenkend naar zijn haarborstel. "Dus mijn concert moet eigenlijk geestelijk verantwoord zijn." "Dat zou een verrassende verbetering zijn," zei Lies. Zelfs oma moest lachen.

Oma ging verder. "In Korinthe wilden sommige mensen vooral indrukwekkend lijken. Bijzondere woorden, grote ervaringen. Maar Paulus zegt: begrijpelijkheid is belangrijker dan indruk maken." Lies knikte langzaam. "Dus als niemand begrijpt wat je zegt..." "...dan bouw je weinig op," zei oma.

"Juist." Bram fronste. "Dus als ik drie uur in mysterieuze zangklanken zing..." "Dan gaan we eerst thee zetten," zei Lies. "En daarna uitleg vragen," zei oma glimlachend.

Oma las verder: 'Profetie helpt mensen, bemoedigt hen en troost hen.' (vgl. 1 Kor. 14:3) "Dat betekent," zei ze, "dat woorden in de gemeente niet bedoeld zijn om jezelf groter te maken. Maar om anderen te helpen." Het bleef even stil.

Lies zei zacht: "Dus goede woorden maken ruimte voor anderen." "Ja," zei oma. "Bemoedigen, troosten, duidelijk spreken — dat is liefde in actie."

Bram keek ernstig. "Dus soms is het geestelijker om gewoon helder te praten dan om indrukwekkend te klinken." "Dat is precies Paulus," zei oma. "En eerlijk gezegd," zei Lies, "ook heel handig voor de rest van de mensheid."

Dat vonden ze allemaal waar. Bram keek nog één keer naar zijn haarborstel. Toen legde hij hem rustig neer. "Wat doe je?" vroeg Lies. "Ik kies voor opbouw," zei hij plechtig. "En tegen onnodige solo-optredens." Dat vonden oma en Lies een zeldzaam volwassen besluit.

Oma legde haar hand op de open Bijbel. "Onthoud dit goed," zei ze.

"Vraag niet eerst: hoe val ik op? Maar: wat helpt de ander groeien? (1 Kor. 14) Alles moet gebeuren tot opbouw van de gemeente."

Het werd stil. Rustig stil.

De haarborstel lag weer gewoon in de woonkamer. De plant bleef kritisch. Maar iets was duidelijker geworden: het mooiste spreken is niet het luidste — maar het woord dat iemand dichterbij Jezus brengt.

Kernzin

‘Alles moet gebeuren tot opbouw van de gemeente.’ (1 Korinthe 14:26, BGT)

Eenvoudige uitleg

Paulus zegt dat geestelijke gaven niet bedoeld zijn om jezelf belangrijk te maken. Alles wat we zeggen en doen moet anderen helpen, bemoedigen en dichterbij Jezus brengen. Opbouw is belangrijker dan indruk maken. (1 Kor. 14)

Herhaalzin

Ik wil niet vooral opvallen. Ik wil anderen helpen groeien.

Vraagje

Gebruik jij je woorden om jezelf groter te maken of om anderen te helpen?

Kort gebed

Heer Jezus,
Leer mij woorden te gebruiken
die opbouwen.
Help mij om niet mezelf centraal te zetten,
maar anderen te bemoedigen
en dichterbij U te brengen.
Geef mij liefdevolle woorden
en een nederig hart.
Amen.

Deel 5 — Hoop die alles draagt

Inleiding bij deel 5 (1 Korinthe 15–16)

We zijn aangekomen bij het laatste deel van deze brief. Paulus heeft geschreven over verdeeldheid, over heilig leven, over vrijheid, over liefde en over samen gemeente zijn. Maar nu komt hij bij iets dat alles draagt: de opstanding.

Want zonder dat valt alles om. Als Jezus niet werkelijk is opgestaan, dan blijft geloof alleen een mooi idee. Dan is er geen echte hoop. Geen overwinning op de dood. Geen toekomst.

Maar Paulus zegt: Christus leeft. En dat verandert alles.

Sommige mensen in Korinthe twijfelden daaraan. Ze geloofden wel in Jezus, maar vonden opstanding moeilijk. Misschien klinkt dat herkenbaar. Want ook vandaag vragen mensen: kan dat echt? Is de dood echt niet het einde? Paulus antwoordt duidelijk: nee.

De dood heeft niet het laatste woord. Jezus is opgestaan. En wie bij Hem hoort, heeft hoop die verder gaat dan dit leven. Dat is geen kleine gedachte. Dat is het hart van het evangelie. In deze laatste hoofdstukken leer je: dat de opstanding van Jezus werkelijk is, dat hoop sterker is dan de dood, dat ons werk voor God nooit zinloos is en dat trouw ook zichtbaar wordt in gewone zorg voor anderen.

Misschien herken je dit: dat je bang bent voor verlies, voor afscheid, voor wat nog komt. Dan is dit deel speciaal voor jou. Want Paulus zegt: je hoop rust niet op omstandigheden. Je hoop rust op de levende Christus.

Lees rustig. Denk diep. En luister goed.

Want in deze hoofdstukken wordt iets groots zichtbaar: de dood is niet het einde — Jezus leeft.

1 Korinthe 15 — De dood heeft niet gewonnen

Bram zat in de woonkamer met een oude zaklamp. Hij drukte op het knopje. Niets. Nog een keer. Nog steeds niets. Hij keek er ernstig naar alsof hij persoonlijk verraden was. Lies kwam binnen. “Wat is hier aan de hand?” Bram hield de zaklamp omhoog. “dood.” Dat werd meteen serieus. Lies ging zitten. “Vertel.”

“Hij was een trouwe vriend,” zei Bram. “En nu is hij leeg.” Lies keek naar de zaklamp. “Je bedoelt: de batterij is op.” “Ja,” zei Bram.

“Maar ik probeer waardigheid te bewaren.” Op dat moment kwam oma binnen met de Bijbel. Ze keek naar Bram. Toen naar de zaklamp. “Moeten we een afscheid plannen?”

“Bram verwerkt een elektrisch drama,” zei Lies. Oma glimlachte. “Dat past eigenlijk verrassend goed bij vandaag. We lezen 1 Korinthe 15.”

Ze gingen zitten. De zaklamp lag op tafel als een klein monument. Oma sloeg de Bijbel open. “Dit hoofdstuk gaat over iets groots: de opstanding van Jezus. (1 Kor. 15)

Paulus zegt: als Christus niet is opgestaan, dan is ons geloof leeg.”

Ze las: ‘Maar Christus is werkelijk uit de dood opgewekt!’ (1 Kor. 15:20, BGT)

Het werd stil. Rustig stil.

Lies zei zacht: “Dus dit is niet zomaar een mooi idee.” “Nee,” zei oma. “Dit is de kern. Jezus leeft echt.” Bram keek nadenkend. “Dus christelijk geloof is niet: hopelijk komt het goed...” “Maar: Jezus heeft de dood overwonnen,” zei oma. “Precies.” Oma ging verder. “Sommige mensen twijfelden daaraan. Maar Paulus zegt: er zijn veel getuigen geweest. Mensen hebben de opgestane Jezus gezien. (1 Kor. 15:3–8)”

Lies knikte langzaam. “Dus dit is niet alleen troost, maar waarheid.” “Ja,” zei oma. “En daarom hebben wij hoop. Niet omdat wij sterk zijn, maar omdat Christus leeft.” Bram keek naar zijn zaklamp. “Dus zelfs als iets dood lijkt...” Lies keek hem waarschuwend aan. “...is dit misschien niet het beste voorbeeld?”

“Dank je,” zei Bram. “Ik voelde zelf ook twijfel.” Zelfs oma moest lachen.

Oma las verder: ‘De dood is overwonnen. dood heeft geen macht meer.’

(vgl. 1 Kor. 15:54–55) Dat bleef even hangen.

Lies zei zacht: “Dat is eigenlijk heel groot.” “Ja,” zei oma. “Want iedereen kent verlies. Afscheid. Angst voor de dood. Paulus zegt:

de dood is nog pijnlijk, maar niet meer de eindbaas.”

Bram keek op.

“Dat is verrassend krachtige theologie.” “Dank je,” zei oma glimlachend.

“Jezus heeft gewonnen. Daarom hoeft angst niet het laatste woord te hebben.”

Het werd stil. Echt stil.

Bram keek opnieuw naar de zaklamp. Toen draaide hij hem open. “Wat doe je?” vroeg Lies. “Ik kies voor opstanding,” zei Bram plechtig. “Door?” “Nieuwe batterijen.” Dat vonden oma en Lies geen volledige uitleg van 1 Korinthe 15—maar wel opvallend hoopvol.

Oma legde haar hand op de open Bijbel. “Onthoud dit goed,” zei ze.

“Christus is werkelijk opgestaan. (1 Kor. 15:20) De dood heeft niet gewonnen.

En wie bij Jezus hoort, heeft hoop die verder gaat dan vandaag.”

Het werd weer stil. Even later deed de zaklamp het weer.

Een klein licht. Geen groot wonder. Maar toch genoeg voor een glimlach.

En misschien was dat precies passend. Want de grootste waarheid lag al open op tafel: Jezus leeft. En daarom is hoop sterker dan de dood.

Kernzin

‘Maar Christus is werkelijk uit de dood opgewekt!’ (1 Korinthe 15:20, BGT)

Eenvoudige uitleg Paulus zegt dat de opstanding van Jezus het hart van het evangelie is. Als Jezus leeft, dan heeft de dood niet het laatste woord. Daarom hebben christenen echte hoop, zelfs midden in verdriet en verlies. (1 Kor. 15)

Herhaalzin

De dood heeft niet gewonnen. Jezus leeft.

Vraagje

Waar heb jij hoop nodig in moeilijke dingen van nu?

Kort gebed

Heer Jezus,

Dank U dat U leeft.

Dank U dat de dood
niet het laatste woord heeft.

Geef mij hoop
wanneer ik bang ben,
verdriet heb
of onzeker ben.

Laat mij leven
in het licht van uw opstanding.
Amen.

1 Korinthe 16 — Trouw in gewone dingen

Bram stond in de woonkamer met een lege portemonnee. Hij keek erin alsof hij hoopte dat er alsnog een wonder zou gebeuren. Dat gebeurde niet. Lies kwam binnen en bleef meteen staan. “Dat gezicht betekent ofwel wiskunde, ofwel geld.” Bram keek ernstig op. “Helaas beide.” Dat werd meteen ingewikkeld. Lies ging zitten. “Vertel.”

Bram hield de portemonnee omhoog. “Ik heb ontdekt dat geld een mysterieuze gave is.” “Hoe bedoel je?” “Het verdwijnt.” “Waarschijnlijk doordat je dingen koopt,” zei Lies. “Dat is een harde theorie,” zei Bram. Op dat moment kwam oma binnen met de Bijbel.

Ze keek naar Bram. Toen naar de portemonnee. “Moeten we vandaag een financieel reddingsplan maken?” “Hij onderzoekt de verdwijning van zijn zakgeld,” zei Lies. Oma glimlachte. “Dat past verrassend goed bij vandaag. We lezen 1 Korinthe 16.” Ze gingen zitten.

De portemonnee lag op tafel alsof hij bewijsstuk A was. Oma sloeg de Bijbel open. “Paulus eindigt zijn brief heel praktisch. Hij schrijft over geven, helpen, volhouden en trouw blijven. (1 Kor. 16)

Geen groot slot met vuurwerk, maar gewone gehoorzaamheid.”

Ze las: ‘Blijf waakzaam, sta vast in het geloof, wees moedig en sterk. Doe alles met liefde.’ (1 Kor. 16:13–14, BGT)

Het werd stil. Lies zei zacht: “Dat is eigenlijk een mooie samenvatting van de hele brief.” “Ja,” zei oma. “Paulus eindigt niet met alleen grote ideeën. Hij zegt: laat geloof zichtbaar worden in gewone dingen.”

Bram keek naar zijn portemonnee. “Dus ook geld?” “Zeker,” zei oma. “Paulus schrijft over een inzameling voor gelovigen die hulp nodig hadden. (1 Kor. 16:1–2) Geloof zie je ook in hoe je deelt.” Lies knikte langzaam. “Dus liefde is niet alleen woorden, maar ook geven.” “Precies.”

Bram keek ernstig. “Dus christelijke volwassenheid kan betekenen dat ik niet alles uitgeef aan snacks.” “Dat zou een historische doorbraak zijn,” zei Lies. Zelfs oma moest lachen. Oma ging verder. “Paulus noemt ook mensen die trouw dienen, zonder veel aandacht voor zichzelf. (1 Kor. 16:15–18) Hij vraagt waardering voor hen. Dat is belangrijk. Niet iedereen staat vooraan, maar trouw zijn in kleine dingen is kostbaar.” Het bleef even stil.

Lies zei zacht: “Dus God ziet ook wat niemand anders ziet.” “Ja,” zei oma. “Een helpende hand. Een stil gebed. Een eerlijke keuze. Een gift zonder applaus. Dat alles telt.”

Bram keek nadenkend. “Dus geloof is vaak minder spectaculair dan ik hoopte...” “...maar veel mooier,” zei oma. “Ja.”

Dat bleef hangen. Bram opende nog één keer zijn portemonnee. Toen haalde hij er langzaam een muntstuk uit. Lies keek verbaasd. “Wat doe je?” “Ik kies,” zei Bram plechtig. “Voor wat?” vroeg Lies.

“Geestelijke volwassenheid. En mogelijk één snack minder.” Antwoordde Bram. Dat vonden oma en Lies een opvallend sterke afsluiting van de brief. Oma legde haar hand op de open Bijbel. “Onthoud dit goed,” zei ze. “Blijf trouw. Blijf wakker. Blijf liefhebben. (1 Kor. 16:13–14)

Geloof groeit niet alleen in grote momenten, maar juist in gewone dagen.” Het werd stil. Rustig stil.

De portemonnee was nog steeds klein. Maar het hart was misschien een beetje groter geworden. En misschien was dat precies wat Paulus bedoelde.

Kernzin

‘Doe alles met liefde.’ (1 Korinthe 16:14, BGT)

Eenvoudige uitleg

Paulus sluit zijn brief af met een eenvoudige maar diepe opdracht: blij trouw en doe alles met liefde. Geloof wordt zichtbaar in gewone dingen: geven, helpen, volhouden en trouw blijven. (1 Kor. 16)

Herhaalzin

Ook kleine dingen tellen. Ik wil alles doen met liefde.

Vraagje

Welke gewone kleine dingen kun jij deze week met meer liefde doen?

Kort gebed

Heer Jezus,
help mij om trouw te zijn
in gewone dingen.
Leer mij om te geven,
te helpen
en lief te hebben.
Laat mijn geloof zichtbaar zijn
in mijn dagelijkse leven.
Amen.

Boek 2: Spiegel jezelf in de 1^e Korinthebrief van Paulus

Inleiding bij deel 2 — Misschien is dat vandaag jouw spiegel

In het eerste deel van dit boek liepen we mee met Bram, Lies en oma. Aan de keukentafel, met een kop thee, een muis, een moeilijke vraag of een gewone dag, ontdekten we samen de brief van Paulus aan de gemeente in Korinthe. We zagen hoe Paulus steeds weer wijst naar Jezus Christus en Zijn gemeente.

Paulus begon met een probleem: verdeeldheid. Mensen kiezen groepjes.

Daarna sprak hij over het maken van keuzes. Over zuiver leven. Over relaties.

Over trouw en leven dat past bij Jezus.

Paulus laat zien dat vrijheid niet betekent dat je alleen aan jezelf denkt. Liefde

kijkt ook naar de ander. Paulus schrijft over geestelijke gaven, over samen

gemeente zijn en over de liefde die alles draagt. En tenslotte eindigt Paulus met iets groots: de opstanding van Jezus en de hoop voor alle gelovigen.

Gods Woord wil niet alleen uitgelegd worden. Het wil hart raken. Daarom volgt

nu het tweede deel. De “spiegelverhalen” zijn nu anders van toon. Eigenlijk zijn

het geen echte verhalen. Minder gesprek, minder uitleg aan tafel, en meer

stilte om zelf na te denken. Hier kijken we niet meer naar Bram of Lies, maar

vooral naar onszelf. Want de vragen van Paulus zijn nog steeds onze vragen.

Maak ik ook deel uit van groepjes? Hoe sta ik in relaties? Durf ik echt te

vertrouwen op Christus? Wat zijn mijn gaven en hoe ga ik daar mee om? Zoek ik

vrede of vooral mijn gelijk? Leef ik uit liefde of uit trots? Is de opstanding van

Jezus ook mijn hoop?

Deze pagina's zijn bedoeld als spiegel. Niet om ons moedeloos te maken, maar

om ons eerlijk voor God te brengen. Want juist daar wil Christus ons

ontmoeten: niet in een mooi verhaal over onszelf, maar in waarheid, genade en nieuw leven.

Daarom komt steeds dezelfde uitnodiging terug: **Misschien is dat vandaag jouw spiegel**. Niet als een oordeel, maar als een open deur.

Want de 1^e Korinthebrief is niet alleen een brief om te lezen. Het is een brief waarin God ons uitnodigt om opnieuw naar Jezus te kijken — en van daaruit ook naar onszelf.

Spiegel 1 Korinthe 1 — Verdeeldheid begint klein

Het begon met iets kleins. Na de kerkdienst stonden mensen nog wat na te praten bij de koffie. Iemand zei dat de preek van vorige week veel beter was geweest. Een ander vond juist deze voorganger duidelijker. Nog iemand zei dat hij liever luisterde naar de dominee van vroeger.

Het was niet boos bedoeld. Meer als losse opmerkingen. Maar toch gebeurde er iets. Langzaam ontstonden groepjes. Mensen gingen vergelijken. Wie sprak beter? Wie preekte sterker? Wie had meer kennis? Wie begreep het écht goed? Sommigen zochten vooral mensen die hetzelfde dachten als zij.

Anderen voelden zich juist buitengesloten. Wat eerst klein leek, werd langzaam groter. Niet openlijke ruzie. Maar afstand. Minder warmte. Meer meningen.

Minder liefde. En bijna zonder dat iemand het merkte, stond Jezus niet meer in het midden. De aandacht verschoof. Niet meer: Wat zegt Christus? Maar:

Wie heeft gelijk? Dat is precies waar Paulus over schrijft in 1 Korinthe 1.

In Korinthe zeiden mensen: Ik hoor bij Paulus. Of: Ik hoor bij Apollos. Of:

Ik hoor bij Petrus. Iedereen koos een kant. En Paulus stelt dan die scherpe vraag: "Is Christus soms verdeeld?"

Dat raakt nog steeds. Want verdeeldheid begint zelden groot. Het begint klein.

Met trots. Met voorkeur. Met het gevoel dat jouw manier beter is. Met de behoefte om gelijk te krijgen. En voor je het weet draait geloof niet meer om Jezus, maar om mensen.

Dat gebeurt niet alleen in de kerk. Ook thuis. In vriendschappen. In gezinnen. In samenwerking. Overal waar mensen zeggen: ik eerst. mijn mening. mijn gelijk.

Maar het evangelie leert anders. Niet jouw groep staat centraal. Niet jouw gelijk. Maar Jezus, Hij verbindt wat mensen uit elkaar trekken. Hij maakt broers en zussen van mensen die elkaar anders zouden vermijden. Hij vraagt niet eerst: Wie wint? Maar: Wie wil liefhebben?

Misschien is dat vandaag jouw spiegel. Niet: heb ik gelijk? Maar: staat Jezus nog in het midden? Want verdeeldheid begint klein. Maar vrede ook.

Soms met één stap terug. Eén eerlijk gesprek. Eén keuze om niet te winnen, maar lief te hebben. En vaak begint juist daar echte geestelijke groei.

Spiegelzin: Niet mijn groep. Niet mijn gelijk. Christus staat centraal.

Spiegel 1 Korinthe 2 — Niet indrukwekkend, maar echt

Hij had zich goed voorbereid. De woorden waren zorgvuldig gekozen. De zinnen klonken sterk. De voorbeelden waren slim opgebouwd. Hij wilde dat het goed overkwam. Sterker nog: hij wilde dat mensen onder de indruk zouden zijn. Niet alleen van de boodschap, maar ook een beetje van hemzelf. Dat voelde eerlijk gezegd best prettig. Bewondering heeft iets aantrekkelijks. Na afloop kwamen er ook reacties. “Wat mooi gezegd.” “Wat kun jij goed spreken.” “Dat was indrukwekkend.” En hoewel hij glimlachte en netjes dankjewel zei, merkte hij iets ongemakkelijks. Hij dacht meer aan zichzelf dan aan Jezus. Dat is een gevaar dat vaak stil binnenkomt. Niet alleen op een podium. Ook in gewone gesprekken. In de kerk. Op je werk. Op sociale media. Zelfs in geloof. De vraag wordt dan ongemerkt: Hoe kom ik over? Zien mensen wel hoe slim, sterk, geestelijk of bijzonder ik ben?

Paulus kende dat gevaar. Daarom schrijft hij in 1 Korinthe 2 dat hij niet kwam met indrukwekkende woorden of menselijke wijsheid. Hij wilde maar één ding centraal zetten: Jezus Christus en zijn dood aan het kruis.

Dat is opvallend. Want het kruis ziet er niet indrukwekkend uit. Geen succesverhaal. Geen applaus. Geen menselijke glorie. Maar juist daar ligt Gods kracht. Niet in uiterlijk succes. Niet in mooie prestaties. Niet in bewondering van mensen. Maar in genade. In waarheid. In Jezus.

Dat is bevrijdend. Want het betekent dat je niet hoeft te schitteren om waardevol te zijn. Je hoeft niet indrukwekkend te zijn. Je hoeft niet altijd de slimste, sterkste of opvallendste te zijn. Je mag echt zijn. Eerlijk. Afhankelijk. Kwetsbaar. Want geloof rust niet op jouw uitstraling, maar op Gods kracht.

Misschien is dat vandaag jouw spiegel.

Ben je bezig met hoe je overkomt? Met gezien worden? Met indruk maken? Dan is de vraag niet: Hoe groot lijk ik? Maar: Hoe zichtbaar wordt Jezus? Want uiteindelijk is dat het enige dat echt blijft. Niet applaus. Niet bewondering. Maar Christus. En soms begint echte geestelijke rust precies daar: wanneer jij kleiner wordt en Hij groter.

Spiegelzin: Ik hoef niet indrukwekkend te zijn. Jezus staat centraal.

Spiegel 1 Korinthe 3 — Groeien kost tijd

Ze keek naar haar eigen leven en zuchtte. Sommige dingen leken maar niet te veranderen. Dezelfde fouten. Dezelfde onzekerheid. Dezelfde strijd waarvan ze dacht dat die allang voorbij had moeten zijn. Ze bad ervoor. Ze probeerde het anders te doen. Ze nam zich voor om sterker te zijn, geduldiger, vriendelijker, rustiger. Maar soms leek het alsof ze weer terug bij het begin was. Dat maakte moedeloos. Want ergens dacht ze: een echte christen zou nu toch verder moeten zijn. Sterker. Wijzer. Heiliger. Maar groei werkt zelden zo.

Paulus schrijft daarover in 1 Korinthe 3. Hij gebruikt het beeld van een plant. Hij zegt: “Ik heb geplant, Apollos heeft water gegeven, maar God liet groeien.” Dat is een belangrijk verschil. Mensen kunnen helpen. Leren. Bemoedigen. Waarschuwen. Maar echte groei komt van God. En planten groeien niet door eraan te trekken. Ze groeien langzaam. Stil. Vaak onzichtbaar. Van buiten lijkt er soms lange tijd niets te gebeuren. Maar onder de grond groeien wortels.

Dat geldt ook voor geloof. Soms zie je alleen wat nog niet goed gaat. Maar God ziet ook wat al aan het groeien is. Meer geduld dan vroeger. Meer eerlijkheid. Meer verlangen naar Hem. Meer strijd tegen zonde dan voorheen. Dat zijn geen kleine dingen. Dat is groei. Niet perfect. Maar echt. Vergelijken helpt daar niet bij.

In Korinthe deden mensen dat wel. Wie hoorde bij Paulus? Wie bij Apollos? Wie was geestelijker? Wie stond verder? Paulus zegt: stop daarmee. Niet de tuinman staat centraal. God doet groeien. **Misschien is dat vandaag jouw spiegel.**

Ben je moe van je eigen traagheid? Teleurgesteld in jezelf? Denk je soms: ik had verder moeten zijn? Vergeet dan dit niet: God werkt geduldig.

Hij verwacht geen perfectie in één dag. Hij vormt mensen stap voor stap. Seizoen na seizoen. En zelfs als jij alleen de dorre bladeren ziet, kan Hij al lang bezig zijn met nieuw leven. Groei kost tijd. En genade ook. Blijf dicht bij Hem. Blijf water geven. Blijf vertrouwen. Want God is nog niet klaar. En dat is misschien wel het mooiste nieuws.

Spiegelzin: Ik hoef niet meteen klaar te zijn. God laat mij groeien.

DEEL 2

SPIEGEL JEZELF IN DE KORINTHEBRIEF VAN PAULUS

Spiegel 1 t/m 3

SPIEGEL 1

Van verdeeldheid naar eenheid

(1 Korinthe 1)

Paulus roept de gemeente op om niet verdeeld te zijn over mensen, maar om samen te horen bij Jezus Christus. Het kruis is het centrum, niet menselijke leiders.

Waar maak jij onderscheid tussen 'groepen' in plaats van samen één te zijn in Christus?

SPIEGEL 2

Niet indrukwekkend, maar met kracht

(1 Korinthe 2)

Paulus kwam niet met mooie woorden of menselijke wijsheid, maar met de boodschap van het kruis. De kracht van God ligt niet in uiterlijk vertoon, maar in zijn Geest.

Waar wil jij indruk maken op anderen, in plaats van te vertrouwen op Gods kracht?

SPIEGEL 3

Groeien kost tijd

(1 Korinthe 3)

Paulus plantte, Apollos gaf water, maar God laat groeien. Niet de mens is belangrijk, maar God die werkt. Laat daarom niet je eigen succes of anderen centraal staan, maar God.

Heb jij geduld met je eigen groei en die van anderen?

Spiegel 1 Korinthe 4 — Geen helden, maar dienaren

Hij werd vaak genoemd als iemand die veel betekende. Mensen luisterden naar hem. Ze vroegen zijn mening. Ze zagen hem als iemand met wijsheid, ervaring en invloed. Dat voelde goed. Misschien zelfs iets té goed. Want ongemerkt kan waardering veranderen in iets gevaarlijks: trots.

De gedachte: zonder mij zou het hier niet hetzelfde zijn. Mensen kunnen dat ook doen. Leaders groter maken dan goed is. Dominees. Oudsten. Sprekers. Mensen met kennis of uitstraling. Alsof zij het middelpunt zijn.

Maar Paulus schrijft in 1 Korinthe 4 iets heel eenvoudig: “Zie ons als dienaren van Christus.” Niet als helden. Niet als sterren. Dienaren. Dat is bevrijdend. Want een dienaar hoeft niet bewonderd te worden. Hij hoeft niet altijd gelijk te hebben. Niet alles te dragen. Niet overal de beste in te zijn. Hij moet trouw zijn. Dat is wat God zoekt. Niet eerst succes. Niet applaus. Niet invloed. Trouw.

Dat geldt niet alleen voor leaders. Voor iedereen. Ook jij hoeft geen held te zijn. Je hoeft niet indrukwekkend te leven om waardevol te zijn. God vraagt niet: hoe groot was jouw naam? Maar: was je trouw? In kleine dingen. In gewone dagen. In verborgen keuzes. Daar kijkt Hij naar. En dat is goed nieuws. Want veel van het mooiste werk gebeurt zonder applaus. Een stil gebed. Een helpende hand. Een eerlijk gesprek. Trouw blijven wanneer niemand kijkt. Dat ziet God wel.

Misschien is dat vandaag jouw spiegel.

Ben je bezig met erkenning? Met gezien worden? Met belangrijk lijken? Dan klinkt Paulus' stem helder: je bent geen held. Je bent een dienaar. En eerlijk gezegd, dat is veel mooier. Want helden moeten zichzelf bewijzen. Dienaren mogen gewoon bij Jezus horen. En daar begint echte rust.

Spiegelzin: Ik hoef geen held te zijn. Ik wil trouw zijn aan Jezus.

Spiegel 1 Korinthe 5 — Zonde is geen huisdier

Het begon klein. Een gewoonte waarvan hij wist dat die eigenlijk niet goed was. Maar het leek onschuldig. Niet ernstig genoeg om echt zorgen over te maken. Iedereen had toch wel iets? Dus hij liet het toe. Nog één keer. Nog even. Morgen stop ik wel. Maar morgen werd volgende week. En volgende week werd een patroon. Wat eerst klein was, werd langzaam normaal. Dat is het gevaar van zonde. Niet dat ze altijd luid binnenkomt. Maar juist dat ze stil blijft. Gewoon. Bekend. Bijna gezellig. Alsof je ermee kunt leven zonder dat het iets kost.

Paulus schrijft daar scherp over in 1 Korinthe 5. Hij gebruikt het beeld van zuurdesem. Een klein beetje gist werkt door in het hele deeg. Zo werkt zonde ook. Wat je klein noemt, blijft zelden klein. Het groeit. Het beïnvloedt. Het trekt langzaam je hart weg van God. En het gevaar is: je went eraan. Je noemt het karakter. Of zwakte. Of “zo ben ik nu eenmaal.” Maar genade betekent niet dat zonde onbelangrijk wordt. Genade zegt niet: laat maar. Genade zegt: kom terug. Blijf hier niet wonen. Dat is liefde. Niet zwijgen als iets je kapotmaakt. Niet glimlachen om wat je langzaam vernietigt. Maar eerlijk worden. Voor God. Voor jezelf. Misschien ook voor iemand anders. Dat is vaak moeilijk. Want loslaten doet pijn. Zeker wanneer iets al lang deel van je leven is. Maar vrijheid begint daar. Niet bij verbergen. Bij waarheid. **Misschien is dat vandaag jouw spiegel.**

Is er iets waarvan je diep vanbinnen weet: dit hoort hier niet? Iets wat je bent gaan voeden terwijl het eigenlijk weg moest?

Onthoud dan dit: zonde is geen huisdier. Je moet haar niet verzorgen. Je moet haar loslaten. Niet omdat God streng wil zijn. Maar omdat Hij weet wat jou kapotmaakt. En omdat Hij je vrij wil hebben. Echt vrij. Dicht bij Hem.

Spiegelzin: Zonde is niet onschuldig. Ik wil leven dicht bij Jezus.

Spiegel 1 Korinthe 6 — Gelijk krijgen of vrede bewaren

Het begon met iets kleins. Een opmerking die verkeerd viel. Een bericht dat kortaf klonk. Een gevoel van onrecht. Hij wist zeker dat hij gelijk had. En eerlijk gezegd was dat waarschijnlijk ook zo. Dat maakte het moeilijker. Want gelijk hebben geeft kracht. Je wilt uitleg. Erkenning. Misschien zelfs een beetje overwinning.

Dus het gesprek werd scherper. De woorden harder. De afstand groter. Niet omdat het probleem zo groot was, maar omdat niemand een stap terug wilde doen. Dat gebeurt vaak. Niet alleen bij grote conflicten. Juist in gewone dingen. In families. Op het werk. In vriendschappen. In de kerk. De vraag wordt dan: wie wint?

Paulus stelt een andere vraag in 1 Korinthe 6: Waarom laat je je niet liever onrecht aandoen? Dat klinkt bijna onmogelijk. Want alles in ons zegt: maar ik heb gelijk. Paulus zegt niet dat onrecht goed is. Hij zegt ook niet dat waarheid onbelangrijk is. Maar hij laat iets zien dat groter is: vrede. Liefde. Nederigheid. Soms is winnen niet het belangrijkste. Soms is de prijs van jouw gelijk te hoog. Een relatie. Vertrouwen. Rust. Gemeenschap. Dan vraagt liefde: moet ik dit echt winnen? Of mag ik ook loslaten?

Dat is geen zwakte. Dat is geestelijke kracht. Niet alles hoeft een rechtszaak te worden. Soms is vergeving sterker dan bewijs. Soms is zachtmoedigheid moediger dan gelijk krijgen. En soms is vrede heiliger dan overwinning. Paulus zegt ook: jullie horen bij God. Je lichaam, je keuzes, je woorden: alles. Je leeft niet alleen voor jezelf. Je hoort bij Christus. Dat verandert ook hoe je strijdt. **Misschien is dat vandaag jouw spiegel.**

Ben je bezig met gelijk krijgen? Draag je een gesprek nog steeds mee? Wacht je op erkenning? Vraag dan eerlijk: wil ik winnen of wil ik vrede? Want niet alles wat recht voelt, bouwt ook op.

En soms begint echte vrijheid precies daar: waar je zegt: ik laat los. Niet omdat het niets is. Maar omdat liefde groter is.

Spiegelzin: Ik hoef niet altijd te winnen. Ik wil leven als iemand die bij Jezus hoort.

DEEL 2

SPIEGEL JEZELF IN DE KORINTHEBRIEF VAN PAULUS

Spiegel 4 t/m 6

SPIEGEL 4

Van hoogmoed naar dienend

(1 Korinthe 4)

Paulus herinnert ons eraan dat we dienaren van Christus zijn, geen helden. Wat telt, is niet wie de meeste aandacht krijgt, maar wie trouw is aan de Heer.

Zoek ik eer voor mezelf,
of dien ik trouw Jezus?

SPIEGEL 5

Zonde is geen huisdier

(1 Korinthe 5)

Zonde begint vaak klein, maar heeft grote invloed. Paulus roept ons op om kwaad los te laten en te leven in zuiverheid en gehoorzaamheid aan God.

Is er iets in mijn leven wat ik vasthoud, maar eigenlijk los moet laten?

SPIEGEL 6

Gelijk krijgen of vrede bewaren

(1 Korinthe 6)

Paulus vraagt: Waarom laat je je niet liever onrecht aandoen? Gelijk krijgen is niet altijd het belangrijkste. Liefde en vrede zijn vaak waardevoller dan een overwinning.

Wil ik gelijk krijgen,
of wil ik liefde en vrede bewaren?

Spiegel 1 Korinthe 7 — Vandaag trouw zijn

Ze dacht vaak aan later. Later, als het rustiger werd. Later, als de kinderen groter waren. Later, als het werk minder druk was. Later, als er meer ruimte kwam voor geloof, voor rust, voor echte aandacht voor God. Later zou ze anders leven. Beter. Bewuster. Trouwer.

Maar later bleef steeds later. En vandaag gleed voorbij. Dat is herkenbaar. We denken vaak dat geestelijk leven ergens in de toekomst begint. Wanneer de omstandigheden beter zijn. Wanneer wij zelf meer op orde zijn. Wanneer er eindelijk tijd is.

Maar Paulus zegt iets anders in 1 Korinthe 7. Hij schrijft: Leef in de situatie waarin de Heer je geplaatst heeft. Dat betekent niet dat verandering verkeerd is. Soms verandert het leven. Soms moet dat ook. Maar trouw begint niet bij een perfect toekomstplan. Trouw begint vandaag. Hier. Op deze plek. In dit huis. Met deze mensen. In deze gewone dinsdag. God werkt vaak niet eerst in grote plannen. Maar in gewone gehoorzaamheid. In geduld. In eerlijkheid. In trouw wanneer niemand applaudisseert. Niet: ooit. Maar: God werkt nu.

Dat is minder indrukwekkend. En juist daarom zo belangrijk. Want veel mensen wachten op een groot moment. Terwijl God zegt: begin hier. Wees trouw met wat je vandaag hebt gekregen. Je werk. Je gezin. Je vrienden, Je keuzes. Je woorden. Je verantwoordelijkheid. Je hart. **Misschien is dat vandaag jouw spiegel.**

Ben je vooral bezig met later? Met wat nog moet komen? Met het leven dat je nog wilt bereiken? Vraag dan eens: ben ik trouw in wat God mij **nu** geeft? Want geloof groeit niet eerst in dromen. Maar in gewone dagen. In kleine beslissingen. In verborgen trouw. Dat is misschien minder spectaculair. Maar het is wel waar God vaak begint.

Spiegelzin

Ik hoef niet eerst ergens anders te zijn. Ik mag vandaag trouw zijn aan God.

Spiegel 1 Korinthe 8 — Vrijheid met liefde

Hij had gelijk. Dat wist hij zeker. Er was niets verkeerd aan wat hij deed. Hij kon het uitleggen. Verantwoorden. Bijbels onderbouwen zelfs. En toch bleef er iets knagen. Niet omdat het verboden was. Maar omdat iemand anders er moeite mee had. Dat voelde oneerlijk. Waarom zou hij zich aanpassen als hij niets verkeerd deed? Waarom zou zijn vrijheid afhangen van iemand anders? Dat is precies de spanning waar Paulus over schrijft in 1 Korinthe 8.

Sommige christenen in Korinthe zeiden: ik mag dit gewoon. En inhoudelijk hadden ze gelijk. Maar Paulus stelt een diepere vraag: helpt het ook? Bouwt het de ander op? Brengt het iemand dichterbij Jezus? Want gelijk hebben is niet altijd hetzelfde als liefdevol zijn. Soms kun je volledig gelijk hebben en toch iemand beschadigen. Niet door wat je doet, maar door wat je niet ziet. De ander. Zijn geweten. Zijn worsteling. Zijn kwetsbaarheid.

Vrijheid zonder liefde wordt snel egoïsme. Paulus zegt: kennis maakt trots, maar liefde bouwt op. Dat is scherp. Want het vraagt niet alleen: wat mag ik? Maar: wat helpt de ander? Dat is volwassen geloof.

Niet leven op de rand van wat kan. Maar kiezen voor wat goed is. Soms betekent dat dat je vrijwillig iets laat. Niet omdat het moet. Maar omdat liefde belangrijker is dan jouw gelijk. Dat voelt niet altijd prettig. Het vraagt nederigheid. Zelfbeheersing. En soms een stille stap terug. Maar juist daar lijkt vrijheid het meest op Jezus. Hij hield niet vast aan zijn rechten. Hij gaf zichzelf. **Misschien is dat vandaag jouw spiegel.**

Ben je vooral bezig met wat jij mag? Met jouw vrijheid? Met jouw gelijk? Vraag dan eens: wie help ik hiermee?

Want christelijke vrijheid is niet: ik bepaal alles zelf. Maar: ik leer liefhebben. En soms begint liefde precies daar, waar jij iets loslaat. Iets wat je eigenlijk best mocht houden.

Spiegelzin: Ik vraag niet alleen: wat mag ik? Maar ook: wat helpt de ander?

Spiegel 1 Korinthe 9 — Vrijwillig iets loslaten

Hij had er recht op. Dat was duidelijk. Niemand twijfelde daaraan. Hij had hard gewerkt. Zich ingezet. Tijd gegeven. Energie. Aandacht. Het was niet vreemd om daar iets voor terug te verwachten. Sterker nog: het voelde logisch. Eerlijk. Terecht. En toch besloot hij het niet op te eisen. Niet omdat het verkeerd was. Maar omdat er iets belangrijkers was.

Dat is zeldzaam. Want wij denken vaak vanuit rechten. Wat heb ik verdiend? Wat hoort mij toe? Waarom zou ik loslaten wat eerlijk van mij is?

Paulus schrijft daarover in 1 Korinthe 9. Hij zegt dat hij rechten had als apostel. Ondersteuning. Zorg. Ruimte. Maar soms koos hij ervoor die rechten niet te gebruiken. Waarom? Omdat het evangelie belangrijker was dan zijn eigen gemak. Dat is sterke liefde. Niet: wat krijg ik ervoor? Maar: wat helpt de ander? Dat vraagt volwassen geloof. Want vrijheid betekent niet alleen dat je iets mag. Soms betekent vrijheid juist dat je vrijwillig iets loslaat. Een recht. Een verwachting. Een stukje gemak. Een eigen wens. Niet uit zwakte. Maar uit liefde. Dat is moeilijk. Want loslaten voelt vaak als verlies. Alsof je tekortkomt. Alsof je minder krijgt dan je verdient. Maar Paulus laat zien dat echte rijkdom niet altijd zit in vasthouden. Soms juist in loslaten. In dienen. In ruimte maken voor iemand anders. In kiezen voor wat groter is dan jezelf. **Misschien is dat vandaag jouw spiegel.**

Ben je moe omdat je vasthoudt aan wat eigenlijk los mag? Blijf je strijden voor iets waar liefde misschien om ontspanning vraagt?

Vraag dan eerlijk: wil ik mijn recht bewaren of wil ik Christus volgen? Want wie Jezus volgt, leert iets bijzonders: niet alles wat van jou mag zijn, hoeft je vast te houden. Soms is vrijwillig loslaten de mooiste vorm van vrijheid.

Spiegelzin: Niet mijn recht staat centraal, maar liefde en Jezus.

DEEL 2

SPIEGEL JEZELF IN DE KORINTHEBRIEF VAN PAULUS

Spiegel 7 t/m 9

SPIEGEL 7

Vandaag trouw zijn

(1 Korinthe 7)

Paulus zegt: leef in de situatie waarin de Heer je geplaatst heeft. Trouw begint niet bij een perfect plan voor later, maar bij gehoorzaam zijn vandaag, hier en nu.

Ben ik trouw in wat God mij vandaag geeft?

SPIEGEL 8

Vrijheid met liefde

(1 Korinthe 8)

Je mag veel, maar niet alles is goed voor een ander. Vrijheid zonder liefde wordt egoïsme. Ware vrijheid kiest voor wat de ander opbouwt en dichter bij Jezus brengt.

Vraag ik niet alleen: wat mag ik?
Maar ook: wat helpt de ander?

SPIEGEL 9

Vrijwillig iets loslaten

(1 Korinthe 9)

Paulus had rechten als apostel, maar koos er soms voor die niet te gebruiken. Waarom? Omdat het evangelie en de ander belangrijker waren dan zijn eigen gemak.

Wil ik mijn recht bewaren,
of wil ik Christus volgen?

Spiegel 1 Korinthe 10 — Niet spelen met verleiding

Hij wist eigenlijk al dat het geen goed idee was. Dat moment waarvan je vooraf al voelt: hier moet ik voorzichtig zijn. Maar hij bleef toch. Nog even. Alleen kijken. Alleen dichtbij. Alleen deze ene keer. Hij zei tegen zichzelf dat hij sterk genoeg was. Dat hij wist waar de grens lag. Dat hij het onder controle had. Maar verleiding werkt zelden zo. Ze komt niet altijd als een grote open aanval. Vaak begint ze klein. Onschuldig. Redelijk. Bijna logisch. Juist daarom is ze gevaarlijk.

Paulus waarschuwt daarvoor in 1 Korinthe 10. Hij zegt: Wie denkt dat hij stevig staat, moet oppassen dat hij niet valt. Dat is geen pessimisme. Dat is wijsheid. Want trots zegt: ik red mezelf wel. Maar geloof zegt: ik heb God nodig. We worden vaak niet zwak door gebrek aan kennis, maar door zelfvertrouwen zonder afhankelijkheid. Door denken: mij gebeurt dat niet.

Paulus zegt ook: vlucht weg. Niet: blijf ernaast staan. Niet: test hoe sterk je bent. Maar: ga weg.

Dat klinkt misschien simpel. Maar het is vaak de moedigste keuze. Niet alles hoeft bewezen te worden. Soms is heiligheid gewoon vertrekken. Een gesprek stoppen. Een plek verlaten. Een gewoonte doorbreken. Een grens serieus nemen. Dat is geen angst. Dat is geestelijke volwassenheid.

Want geloof vraagt niet: hoe dicht kan ik bij de grens leven? Maar: hoe blijf ik dicht bij Jezus? Dat is een andere vraag. En vaak een betere. **Misschien is dat vandaag jouw spiegel.**

Is er iets waarvan je weet: hier speel ik eigenlijk te makkelijk mee? Een patroon. Een gedachte. Een omgeving. Een gewoonte die je langzaam wegtrekt van God. Noem het eerlijk. En vlucht. Niet morgen. Vandaag. Want verleiding wordt zelden kleiner door ernaast te blijven staan.

Maar vrijheid groeit wanneer je leert kiezen voor wat goed is. Niet alleen wat mag.

Spiegelzin: Ik wil niet dicht bij de grens leven, maar dicht bij Jezus.

Spiegel 1 Korinthe 11 — Aan tafel denk je aan elkaar

Het was maar een gewone maaltijd. Een tafel. Een paar mensen. Brood. Gesprekken. Niets bijzonders. En toch liet juist daar iets zien wat er in het hart leefde. Wie wachtte. Wie nam. Wie deelde. Wie vooral dacht: ik eerst. Dat klinkt klein. Maar juist aan tafel wordt veel zichtbaar. Geduld. Zelfbeheersing. Aandacht. Liefde. Of het ontbreken daarvan.

Paulus schrijft daarover in 1 Korinthe 11 als hij spreekt over het avondmaal. Mensen kwamen samen om Jezus te gedenken. Maar sommigen dachten vooral aan zichzelf. Ze aten snel. Ze namen veel. Anderen bleven achter met bijna niets. En Paulus zegt scherp: dit klopt niet. Want het avondmaal gaat niet eerst over eten. Het gaat over Jezus. Over zijn lichaam. Zijn offer. Zijn liefde. En daarom hoort aan tafel ook liefde. Niet alleen naar boven gericht maar ook naar elkaar.

Hij zegt: Wacht op elkaar. Dat is eenvoudiger dan het klinkt. Want wachten betekent rekening houden. Ruimte maken. Niet alles direct nemen wat je zelf wilt. Dat geldt niet alleen bij het avondmaal. Maar in heel het leven. In gezinnen. In vriendschappen. In samenwerking. In geloof. Liefde vraagt vaak geen grote woorden, maar kleine keuzes. Even wachten. Even luisteren. Even delen. Even denken: niet alleen ik. Dat is geestelijker dan het soms lijkt. Want wie aan Jezus denkt, leert ook aan anderen denken.

Hij gaf zichzelf. Niet omdat het makkelijk was. Maar omdat liefde altijd ruimte maakt. **Misschien is dat vandaag jouw spiegel.**

Ben je vaak bezig met jezelf eerst? Met jouw tijd. Jouw plannen. Jouw behoefte? Vraag dan eens: wie zit er nog meer aan deze tafel? Want geloof wordt niet alleen zichtbaar in grote momenten. Vaak juist bij gewone tafels. En soms begint heiligheid heel eenvoudig: door even te wachten.

Spiegelzin: Ik leef niet alleen voor mezelf. Ik wil denken aan Jezus en aan anderen.

Spiegel 1 Korinthe 12 — Jij hoort erbij

Ze keek om zich heen en voelde zich klein. Anderen leken zoveel zekerder. Meer talent. Meer woorden. Meer zichtbaarheid. Meer betekenis. Sommigen spraken makkelijk. Anderen leidden vanzelf. Weer anderen leken precies te weten wat ze moesten doen.

En zij? Ze voelde zich vooral gewoon. Niet bijzonder genoeg. Niet opvallend genoeg. Niet belangrijk genoeg. Dat gevoel komt vaker dan we denken. Niet alleen in de kerk. Ook op werk. In vriendschappen. In gezinnen. Vergelijken maakt mensen klein. Of trots.

Beide zijn gevaarlijk. Paulus schrijft daarover in 1 Korinthe 12. Hij zegt dat de gemeente lijkt op een lichaam. Niet één deel. Maar veel delen. Een lichaam bestaat niet alleen uit ogen. Ook handen. Ook voeten. Ook oren.

Niet alles valt op. Maar alles is nodig. Dat is bevrijdend. Want het betekent: je hoeft niet te zijn zoals iemand anders. Je hoeft niet hun plek te vullen. God heeft jou bewust geplaatst. Niet per ongeluk. Niet als reserve. Niet als bijzaak. Maar met bedoeling.

Dat verandert alles. Want de vraag wordt niet: ben ik indrukwekkend genoeg? Maar: ben ik trouw op mijn plek? Sommige mensen werken stil. Bidden trouw. Luisteren goed. Helpen zonder aandacht. Bemoedigen zonder podium. Dat is niet minder waardevol. Vaak juist meer. Paulus zegt zelfs: de delen die minder zichtbaar lijken, zijn vaak onmisbaar. Dat is een prachtige waarheid. Want Gods koninkrijk draait niet op applaus. Maar op trouw. Op mensen die blijven dienen wanneer niemand kijkt. **Misschien is dat vandaag jouw spiegel.**

Vergelijk je jezelf vaak? Denk je soms: ik stel niet zoveel voor? Luister dan goed: jij hoort erbij. Niet omdat jij jezelf belangrijk genoeg maakt. Maar omdat God jou daar heeft geplaatst. En als één deel pijn heeft, oelt het hele lichaam dat. Als één deel blij is, deelt de rest mee. Zo dichtbij bedoelt God zijn gemeente. Niet losse eilandjes. Maar samen. Omdat we bij Christus horen. En waar Hij het Hoofd is, is niemand overbodig. Ook jij niet.

Spiegelzin: Ik hoef niet te zijn zoals iemand anders. God heeft ook mij een plek gegeven.

DEEL 2

SPIEGEL JEZELF IN DE KORINTHEBRIEF VAN PAULUS

Spiegel 10 t/m 12

SPIEGEL 10

Niet spelen met verleiding

(1 Korinthe 10)

Paulus waarschuwt ons: denk niet dat je sterk genoeg bent. Verleiding lijkt klein, maar kan je wegtrekken van God. Vlucht weg van wat je laat struikelen en kies voor vrijheid bij Christus.

Waar loop ik het risico om te dicht bij de grens te komen?

SPIEGEL 11

Aan tafel denk je aan elkaar

(1 Korinthe 11)

Het avondmaal gaat niet over eten, maar over Jezus. Aan tafel hoort liefde, geduld en respect. Wacht op elkaar en denk aan de ander.

Hoe denk ik aan de ander in mijn keuzes en gedrag?

SPIEGEL 12

Jij hoort erbij

(1 Korinthe 12)

De gemeente is als een lichaam: veel verschillende delen, maar samen één. Elk deel is belangrijk, ook als het niet opvalt. God heeft ook jou een plek gegeven.

Zie ik mijn eigen plek als waardevol in Gods lichaam?

Spiegel 1 Korinthe 13 — Liefde is groter dan alles

Het zag er indrukwekkend uit. Goede woorden. Sterke overtuiging. Mooie plannen. Veel inzet. Mensen waren onder de indruk. En eerlijk gezegd was daar ook reden voor. Er werd hard gewerkt. Veel gedaan. Veel bereikt. Maar ergens ontbrak iets. Niet zichtbaar. Niet direct meetbaar. Maar wel voelbaar. Warmte. Geduld. Vriendelijkheid. Liefde. En zonder dat wordt zelfs iets moois vreemd leeg. Paulus schrijft daarover in 1 Korinthe 13.

Misschien wel het bekendste hoofdstuk van de brief. Hij zegt: je kunt prachtig spreken. Veel weten. Grote dingen doen. Zelfs indrukwekkend geloven. Maar zonder liefde blijft er uiteindelijk alleen lawaai over. Dat is scherp. Want wij kijken vaak eerst naar zichtbare dingen. Talent. Invloed. Resultaat. Succes.

Maar God kijkt dieper. Hij vraagt niet alleen: wat deed je? Maar: hoe deed je het? Met welk hart? Want liefde is niet een extraatje. Geen versiering om geloof mooier te maken. Het is het hart ervan.

Paulus beschrijft het eenvoudig en tegelijk pijnlijk eerlijk: Liefde is geduldig. Vriendelijk. Niet jaloeers. Niet trots. Niet zelfzuchtig. Niet snel boos.

Dat klinkt prachtig. En confronterend. Want juist daar wordt geloof echt. Niet in grote woorden. Maar in gewone reacties. Hoe je spreekt als je moe bent. Hoe je vergeeft als iemand je pijn doet. Hoe je helpt zonder gezien te worden. Hoe je blijft wanneer het moeilijk wordt.

Dat is liefde. En dat lijkt op Jezus. Hij koos niet voor zichzelf eerst. Hij gaf zichzelf. Volledig. Trouw. Zachtmoedig. Dat is de liefde waar Paulus over schrijft.

Misschien is dat vandaag jouw spiegel.

Ben je druk met goed doen, veel doen, zichtbaar doen? Maar hoe zit het met liefde? Niet gevoel alleen. Maar geduld. Vriendelijkheid. Trouw. Want uiteindelijk blijven geloof, hoop en liefde. Maar Paulus zegt: de liefde is het grootst. En vaak begint die liefde niet bij iets groots. Maar bij iets kleins. Een luisterend oor. Een zachte reactie. Een stap richting vergeving. Daar begint het. En daar lijkt geloof het meest op Jezus.

Spiegelzin: Liefde is niet klein. Liefde is het belangrijkste.

Spiegel 1 Korinthe 14 — Spreken dat opbouwt

Woorden lijken soms klein. Ze verdwijnen snel. Een zin gezegd en alweer voorbij. Maar woorden blijven vaak langer hangen dan we denken. Eén opmerking kan iemand optillen. Of breken. Bemoedigen. Of beschadigen. En vaak merken we pas later hoeveel kracht er in gewone woorden zat.

Paulus schrijft daarover in 1 Korinthe 14.

In Korinthe waren mensen bezig met bijzondere gaven, indrukwekkende ervaringen en opvallende manieren van spreken. Maar Paulus stelt één eenvoudige vraag: helpt dit de ander? Alles moet gebeuren tot opbouw van de gemeente.

Dat verandert hoe je kijkt. Niet eerst: hoe kom ik over? Maar: wordt iemand hierdoor geholpen? Wordt iemand dichterbij Jezus gebracht? Dat is een andere manier van spreken. Niet om indruk te maken. Niet om slimmer te lijken. Niet om jezelf groter te maken. Maar om op te bouwen.

Soms betekent dat juist eenvoud. Helder spreken. Rustig luisteren. Woorden kiezen die troosten, bemoedigen en richting geven. Dat lijkt misschien minder bijzonder. Maar het is vaak veel geestelijker. Want liefde zoekt niet eerst aandacht. Liefde zoekt de groei van de ander. Ook zwijgen kan daar soms bij horen. Niet elk gelijk hoeft uitgesproken. Niet elke mening moet gedeeld. Soms bouw je meer op door stilte dan door woorden. Dat vraagt wijsheid. En nederigheid. **Misschien is dat vandaag jouw spiegel.**

Gebruik jij woorden voor jezelf? Om gezien te worden? Om gelijk te krijgen? Of gebruik je woorden om iemand te helpen groeien? Want het mooiste spreken is zelden het luidste. Het is vaak het woord dat iemand hoop geeft. Dat iemand optilt. Dat iemand weer richting Jezus wijst.

En soms begint dat heel eenvoudig: met luisteren voordat je spreekt.

Spiegelzin: Ik wil niet vooral opvallen. Ik wil woorden gebruiken die opbouwen.

Spiegel 1 Korinthe 15 — Hoop sterker dan de dood

Sommige vragen komen stil binnen. 's Avonds laat. Na een afscheid. Na slecht nieuws. Na een ziekenhuisbezoek. Na een begrafenis. Dan komt de vraag die niemand echt ontwijkt: is dit het einde? De dood maakt mensen stil. Omdat hij zo definitief lijkt. Zo onomkeerbaar. Zo sterk. Iedereen kent verlies. Afscheid. Verdriet. En ergens ook de angst voor wat nog komt.

Paulus schrijft daarover in 1 Korinthe 15. Niet voorzichtig. Niet vaag. Maar helder: Christus is werkelijk uit de dood opgewekt. Dat is het hart van het evangelie. Niet alleen een mooie gedachte. Geen troostverhaal. Maar waarheid. Jezus leeft. En als dat waar is, en dat is het, dan verandert alles. Dan heeft de dood niet het laatste woord. Dan is verdriet echt, maar niet zonder hoop. Dan is afscheid pijnlijk, maar niet definitief. Dan rust geloof niet op wensen, maar op een levende Christus.

Dat is grote hoop. Niet goedkope troost. Niet doen alsof pijn niet bestaat. Paulus ontkent verdriet niet. Hij kijkt er dwars doorheen. En zegt: de dood heeft niet gewonnen. Dat is bijna te groot om vast te houden. En toch is dat precies wat christenen geloven. Niet omdat wij sterk zijn. Maar omdat Jezus sterker is. Hij stond op. Werkelijk. Lichamelijk. Historisch. En daarom mag hoop blijven waar angst vaak wil regeren. **Misschien is dat vandaag jouw spiegel.**

Draag je verdriet? Ben je bang voor verlies? Voor afscheid? Voor wat nog komt? Luister dan goed: de dood is niet de eindbaas. Jezus leeft. En wie bij Hem hoort, heeft toekomst. Zelfs voorbij dit leven. Dat betekent niet dat alles nu makkelijk wordt. Maar wel dat wanhoop niet het laatste woord hoeft te hebben. Want waar Jezus leeft, blijft hoop. Zelfs daar waar alles eindig lijkt.

Spiegelzin: De dood heeft niet gewonnen. Jezus leeft.

DEEL 2

SPIEGEL JEZELF IN DE KORINTHEBRIEF VAN PAULUS

Spiegel 13 t/m 15

SPIEGEL 13

Liefde is groter dan alles

(1 Korinthe 13)

Paulus zegt: zonder liefde heeft alles wat je doet geen waarde. Liefde is geduldig, vriendelijk, niet jaloeers, niet trots, niet zelfzuchtig. Liefde blijft altijd.

Hoe laat ik liefde zien in mijn woorden, keuzes en gedrag?

SPIEGEL 14

Spreken dat opbouwt

(1 Korinthe 14)

Paulus zegt: alles wat je zegt moet anderen opbouwen en helpen groeien in geloof. Spreek met liefde, luister goed en zoek naar wat de ander verder helpt.

Gebruik ik mijn woorden om mensen op te bouwen en dichter bij Jezus te brengen?

SPIEGEL 15

Hoop sterker dan de dood

(1 Korinthe 15)

Paulus verkondigt de kern van zijn geloof: Christus is werkelijk uit de dood opgewekt. Daarom heeft de dood niet het laatste woord. Wie bij Jezus hoort, heeft toekomst en hoop.

Waar haal ik mijn hoop vandaan in moeilijke tijden?

Spiegel 1 Korinthe 16 — Trouw in gewone dingen

Veel mensen wachten op grote momenten. Een bijzondere roeping. Een duidelijke doorbraak. Een groot plan van God. Iets indrukwekkends. Iets waarvan je later zegt: dáár begon het. Maar vaak werkt God anders. Veel stiller. Gewoner. In kleine dingen die bijna niemand ziet. Een eerlijk gesprek. Een gebed dat niemand hoort. Een gift zonder applaus. Een keuze om trouw te blijven wanneer het makkelijker is om weg te lopen.

Paulus eindigt 1 Korinthe niet met groot vuurwerk. Maar met iets eenvoudigs: Blijf waakzaam. Sta vast in het geloof. Wees moedig en sterk. Doe alles met liefde. Dat klinkt bijna gewoon. En juist daarom is het zo diep.

Want geloof wordt niet alleen zichtbaar in bijzondere momenten. Maar juist in gewone dagen. Hoe je omgaat met geld. Met verantwoordelijkheid. Met mensen. Met vermoeidheid. Met trouw. Paulus schrijft ook over geven. Over zorgen voor anderen. Over mensen die stil dienen zonder aandacht voor zichzelf. Dat is kostbaar. Niet alles wat belangrijk is, maakt veel lawaai. God ziet ook wat verborgen blijft. Een helpende hand. Een trouw hart. Een keuze om goed te doen wanneer niemand kijkt. Dat telt.

Misschien is dat vandaag jouw spiegel.

Wacht je op iets groots? Denk je soms dat jouw gewone dagen te klein zijn voor geestelijke betekenis? Vergeet dat. Juist daar werkt God vaak het meest. Op maandag. In vermoeidheid. In trouw. In blijven. In liefhebben. Niet iedereen wordt geroepen tot iets opvallends. Maar iedereen wordt geroepen tot trouw.

En vaak blijkt later dat juist die gewone dagen de plek waren waar God het meeste deed. Niet spectaculair. Maar heilig. En misschien is dat wel groter.

Spiegelzin: Ook kleine dingen tellen. Ik wil alles doen met liefde.

Nawoord — Leven met Jezus, elke dag

We zijn aan het einde gekomen van deze reis door de eerste brief van Paulus aan de Korintiërs. Samen met Bram, Lies en oma zaten we aan tafel, in de woonkamer, in de keuken en soms midden in kleine rampen met koekjes, chips, stofzuigers, sokken en zelfs een muis. Maar onder al die gewone momenten lag steeds iets groters verborgen. De woorden van Paulus. Woorden die oud zijn en tegelijk verrassend dichtbij. Want ook vandaag kennen wij verdeeldheid, twijfel, trots, onrust, vergelijking, verleiding en de vraag: hoe leef ik eigenlijk als christen?

Paulus geeft geen snelle trucjes. Hij wijst steeds terug naar één middelpunt: Jezus Christus. Niet jezelf groot maken, maar Hem centraal zetten. Niet leven vanuit trots, maar vanuit genade. Niet alleen vragen: wat mag ik? Maar: wat helpt de ander? Niet denken: ik tel niet mee. Maar: ik hoor bij het lichaam van Christus. Niet bang blijven voor de dood, want Jezus leeft. Dat is misschien de grootste les van deze brief: geloof zit niet alleen in grote woorden. Het zit in gewone trouw. In hoe je praat. Hoe je vergeeft. Hoe je deelt. Hoe je liefhebt. Hoe je wacht. Hoe je kiest. En dat is wat we hebben gelezen in het tweede deel van het boek. **Misschien is dat vandaag jouw spiegel.**

Leven met Jezus begint vaak heel klein. Aan een tafel. Met een beslissing. Met een eerlijk gebed. Met een stap terug. Met een stap vooruit. En soms zelfs met het niet opeten van het laatste koekje. Misschien lees je dit boek en denk je: ik ben nog lang niet waar ik wil zijn. Dat is goed. Dat mag je denken. Maar onthoud dit: God werkt geduldig. Hij laat groeien. Hij roept niet alleen sterke mensen. Hij vormt gewone mensen die leren vertrouwen op Hem. Gaandeweg. Mensen zoals Paulus. Mensen zoals jij. En misschien ook zoals Bram. Dank je dat je meegelezen hebt. Ik hoop dat deze brief niet alleen een boek bleef, maar een uitnodiging. Om dichterbij Jezus te leven. Elke dag opnieuw. In gewone dingen. Met geloof. Met hoop. En vooral met liefde. 'Van deze drie dingen blijven geloof, hoop en liefde. Maar de liefde is het belangrijkste.' (1 Korinthe 13:13, BGT)